

52 BIDRAG MED BONUS

1. Gi og motta	Nøkkelters: 1 Mos. 1,26a
2. #Kamelkarakter.	Nøkkelters: 1 Mos. 24
3. Bring visdom og villige hjerter	Nøkkelters: 2 Mos. 35,4–10
4. Ikke vis deg tomhendt for Herrens ansikt	Nøkkelters: 5 Mos. 16,16–17
5. To dårlige og en god nyhet	Nøkkelters: 2 Sam. 7,1–26
6. Gavens forløsende kraft	Nøkkelters: 1 Kong. 18,32–39
7. Gud gir for at vi skal gi	Nøkkelters: 1 Krøn. 29,14
8. Alt vi eier tilhører Gud	Nøkkelters: Sal. 24,1
9. Det vi gir, kommer fra din hånd	Nøkkelters: Sal. 50,11b
10. Gud til ære, oss til gagn	Nøkkelters: Sal. 50,14-15 + 23
11. Når livet leves i prosenter	Nøkkelters: Ords. 3,9
12. Velsignelsen av å gi slipp på...	Nøkkelters: Ords. 10,2–6
13. Nøkkelen til å forfriskes og trives	Nøkkelters: Ords. 11,24–25
14. Å bygge Herrens hus med iver	Nøkkelters: Hag. 1.14a
15. Mat i forrådshuset	Nøkkelters: Mal. 3,10
16. Tienden, velsigner og beskytter	Nøkkelters: Mal. 3,10–11
17. Hva kan vi gi til en som har alt?	Nøkkelters: Matt. 2,9–12
18. Investerings med evig avkastning	Nøkkelters: Matt. 6,19–20
19. You can't take it with you – but you can send it on ahead.	Matt. 6,19–21
20. Hvorfor skal jeg gi?	Nøkkelters: Matt. 6,19–21
21. Først og fremst	Nøkkelters: Matt. 6,33
22. Når gaven er helliget	Nøkkelters: Matt. 23,17–19
23. Hva har du fått i dine hender?	Nøkkelters: Matt. 25,14–28
24. Den rike mannen	Nøkkelters: Mark. 10,17–22
25. Mange halve hjerter kan aldri bli helhjertethet	Nøkkelters: Mark. 12,41–44 (N11BM)

26. Av tro, av hjerte, av det du har	Nøkkervers: Mark. 12,41–44
27. Å gi med tillit til Ham	Nøkkervers: Mark. 12,41–42
28. Kraften i såkorn	Nøkkervers: Luk 8
29. Fra magert til mektig	Nøkkervers: Luk. 9,12–17
30. Å gi – en medisin mot grådighet og kilde til liv	Nøkkervers: Luk. 12,15
31. Invester klokt i din framtid	Nøkkervers: Luk. 16,8b-9
32. Et møte med Jesus forandrer forholdet til penger	Nøkkervers: Luk. 19,1-10
33. I bakvendtland får du mer ved å gi	Nøkkervers: Joh. 3,16
34. Åpen matboks	Nøkkervers: Joh. 6,9–13
35. Oppdag Giveren og ta del i givergleden	Nøkkervers: Joh. 10,17–18
36. Vekkelse og givertjeneste hører sammen	Nøkkervers: Apg. 2,42–45
37. Respons på behov og livsstil i generøsitet	Nøkkervers: Apg. 2,45–47
38. Like åndelig som bønn	Nøkkervers: Apg. 10,1-4
39. Kjærligheten gir	Nøkkervers: Apg. 20,35
40. Å bestige fjelltopper	Nøkkervers: 1 Kor. 3,6
41. En ny virkelighet - Fra eier til forvalter	Nøkkervers: 1 Kor. 6,19–20
42. Gjelder praksisen rundt givertjeneste i den gamle pakt også i den nye pakt?	Nøkkervers: 1 Kor. 9,13-14
43. Forvalter eller forbruker?	Nøkkervers: 1 Kor. 10,26
44. Om sammenhengen mellom gudstjeneste, nattverd og kollekt.	Nøkkervers: 1 Kor. 11,17-27
45. Det første, faste og beste	Nøkkervers: 2 Kor. 8,1-5
46. Den som elsker gir	Nøkkervers: 2 Kor. 8,7–8
47. Villighet til behag	Nøkkervers: 2 Kor. 8,12
48. Gi med glede	Nøkkervers: 2 Kor 9,7

49. Vår respons er vår tilbedelse

Nøkkelters: 2 Kor. 9,11–12

50. De rike i denne verden

Nøkkelters: 1 Tim. 6,17-19

51. Øv deg på å ikke elske verden

Nøkkelters: 1 Joh.brev 2,15–17

52. God investering med god avkastning

BONUSMATERIELL:

- 6 giverappeller om generøsitet koblet til en tale-serie om relasjoner
- 4 giverappeller om Tiende og fast givertjeneste
- Eksempel på giveraksjon «Et sjenerøst liv»

(Lokalkirken Karmøy)

1. GI OG MOTTA

1 Mos. 1,26a:

Gud sa: «La oss lage mennesker i vårt bilde, så de ligner oss!»

Kanskje det er nettopp når du gir du ligner Gud mest?

Mye i livet handler om å gi og motta. Har du reflektert over hva som ligger på dypet av å gi og motta og hvorfor dette er så viktig å forstå? En god plass å begynne er at livet er en gave, gitt oss av Gud. Da setter vi noen premisser som er forankret i skapelsen, som er gode og som gir oss mening. Gaven fra Gud er at vi som skapelse skal få lov til å speile og reflekterte vår skaper. Dette er nydelig, fordi det betyr at når vi gir, reflekterer vi Gud, hvem han er og hvordan han er.

Nå er dette en kollektappell så det er sikkert mest naturlig å snakke om å gi penger, men uten å forstå hvordan det er å motta så er det og vanskelig å skjønne dybden som ligger i å gi. En gave er ment å være et synlig symbol på noe som sitter dypere. Et godt og tydelig eksempel er en forlovelsesring, som symboliserer at jeg vil forplikte meg ovenfor deg og elske deg hele livet. Det er litt av en gave! Eller det kan være en reise, som betyr jeg ønsker du skal oppleve noe nytt, se noe vakkert og erfare nye smaker og lukter, kanskje vi kan gjøre det sammen? Et måltid som betyr at jeg vil bruke tid sammen med deg og gi deg en god smaksopplevelse samtidig. Å motta en gave kan være vanskelig fordi vi kan tenke at vi står i gjeld til den som gir. Men det er jo ikke sant. En gave gitt av et oppriktig hjerte krever ikke noe tilbake, men gleder seg over din takknemlighet.

Nå skal du få lov til å gi eller reflektere din skaper om du vil. Dette handler ikke om hvem som får lønn i kirken, hvordan bygget vårt ser ut eller om lydanlegget er godt nok. Det handler om at en synlig gave i gjør noe i det usynlige, mellom deg og din skaper.

2. #KAMELKARAKTER

1 Mos. 24 (kort oppsummert): Sara, kona til Abraham, har nettopp gått bort. Abraham er selv gammel og er stressa over at sønnen, Isak, ikke har skaffa seg ei kone enda. Så han bestemmer seg for å fikse dette for sønnen. Abraham sender derfor den beste tjeneren sin til Kanaan, (Abrahams hjemsted), for å finne ei bra, gudfryktig kone fra sin egen slekt (litt sært, men sånn var det altså) til Isak. Tjeneren fikk med seg 10 kameler og masse gaver, og dro av sted. Tjeneren kom omsider til en brønn i Kanaan. Han avtalte med Gud at den som svarer «bare drikk, du, og kamelene dine vil jeg også gi å drikke» når han spør om litt vann – henne var det! Rebekka svarer slik – og for et svar det er!

For la oss snakke litt om kameler. Ifølge National Geographic kan kameler gå opptil ti måneder uten vann. Til gjengjeld kan de drikke over 100 liter vann på 5–10 minutter.

Tjeneren hadde med seg 10 kameler. Disse 10 kamelene hadde reist over 800 km. Det tilsvarer avstanden mellom Kristiansand og Trondheim. En ting er at Rebekka er snill og gir litt vann til den stakkars tjeneren som er supertørst og sliten, når han tross alt spør pent om å få litt vann. Men hun gjorde ikke bare det! Hun sa: «Jeg vil gjerne dra opp litt vann til kamelene dine også – til de har fått nok til å slukke tørsten sin de og». Hadde du sagt det samme?

Tenk litt på dette: Rebekka hadde med seg ei krukke – la oss si at den kanskje rommer like mye som ei vanlig vaskebøtte, altså 10 liter vann, i ei krukke. 100 liter per kamel, bli da 10 krukker vann for 1 kamel. Gjør det for alle 10 kamelene = 100 krukker med vann!

Rebekka altså! For ei dame! For en karakter! Det er tungt nok å dra opp ei krukke vann – men 100? Uoppfordret? Wow!

Hvis noen ber oss om å gå én mil, ber Jesus oss om å gå en ekstra. Men samtidig gir ikke Gud sånne «hvis... så» – løfter! Gud lar seg ikke redusere til en formel av typen: «Hvis jeg drar opp vann til disse kamelene – så fikser du en mann for meg, ok»? Gud er ikke sånn!

Rebekka visste ingenting om oppdraget tjeneren var ute på, eller om avtalen han hadde med Gud om et tegn – og at hun nå skulle få gifte seg med en bra mann! Det var en uventet velsignelse!

Gud kaller oss til å løfte blikket – og se på Jesus! Hva ville du gjort om det var Jesus som kom med 10 kameler? Hva om det var en fremmed som kom?

Kamelene som tjeneren tok med seg til brønnen – de viste Rebekkas integritet og bygde hennes karakter. Og siden kameler bygger karakter, lager vi herved et nytt ord: #Kamelkarakter. La oss alle strekke oss etter å ha en slik kamelkarakter, som Rebekka. Og gi – uvitende om hvilke velsignelser som venter oss fordi vi gir.

3. BRING VISDOM OG VILLIGE HJERTER

2 Mos. 35,4–10:

Moses talte til hele Israels menighet: Dette er det Herren har befalt: Dere skal gi en offergave til Herren av det dere eier! Hver den som gir av et villig hjerte, skal komme til Herren med gaven: gull, sølv og bronse, purpurblått, purpurrødt og karmosinrødt stoff, fint lin og geitehår, rødfargede væerskinn, andre fingarvede skinn og akasietre, olje til lampene, krydret balsam til salvingsoljen og til den velluktende røkelsen, onyks-stein og andre steiner til å sette på efod-drakten og bryststykket. Alle blant dere som har visdom i hjertet, skal komme og lage alt det Herren har befalt.

Israels menighet er her i ørkenen og skal bygge telthelligdommen - stedet hvor de skulle søke Gud og hans nærvær. Stedet hvor han skulle tale til dem. Stedet som viste at Gud bodde midt i blant dem. Gud hadde gitt Moses instruks om hvordan denne helligdommen skulle være, og nå oppmuntrer Moses til både å komme med gaver og til å være med og bidra til å lage helligdommen.

De med villige hjerter skulle komme med en gave. Og de med visdom i hjertet skulle være med å lage alt.

Visdom i hjertet - for en nydelig måte å beskrive kreativitet, kunstneriske evner, gaver og talenter. Gud har lagt ned ferdigheter i oss som vi kan bruke til å tenke ut og lage ting til det oppdraget Gud har gitt oss.

Villig hjerte - de med villige hjerter skulle gi gaver som kunne bidra til det arbeidet som Gud har gitt til sin menighet. Det ble listet opp konkrete ting det var behov for - til selve bygningen, til tjenesten som skulle gjøres der og til klær til de som skulle tjene der.

Videre kan vi lese om hvordan Israelsfolket responderte med å komme med gaver og bidra med sine ferdigheter slik at telthelligdommen ble bygget.

Nå bor ikke Gud lenger i en telthelligdom, men han bor i sitt folk, kirken. I Efeserne beskriver Paulus det på følgende måte: "Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, med Kristus Jesus selv som hjørnesteinen. Han holder hele bygningen sammen, så den vokser til et hellig tempel i Herren, og i ham blir også dere bygd opp til en bolig for Gud i Ånden.»

Hva er min og din respons til det oppdraget kirken har?

La oss komme med gaver fra villige hjerter, og bidra ut ifra hva vi har fått visdom i hjertet til!

4. IKKE VIS DEG TOMHENDT FOR HERRENS ANSIKT

5 Mos. 16,16-17:

Tre ganger om året skal alle menn komme fram for Herren din Guds ansikt på det stedet han vil velge seg ut: ved de usyrede brøds høytid, ved ukefesten og ved løvhyttefesten. Ingen må vise seg tomhendt for Herrens ansikt. Enhver skal komme med den gaven han har råd til, alt etter den velsignelsen Herren din Gud har gitt deg.

Illustrasjon:

En personlig historie om en gang du har lagt innsats inn i en gave til en du er glad i. For å uttrykke at du virkelig setter pris på vedkommende. Gjerne en gang hvor du sprengte litt rammene når det gjaldt budsjett.

Denne lille hverdagsfortellingen har viktige paralleller til det å gi inn i Guds rike. Vi gir til Gud, fordi vi vil vise takknemlighet og kjærlighet.

I Israel sto høytidene veldig sentralt. Tre ganger i året skulle de dra opp til templet i Jerusalem for å tre frem for Herrens ansikt. De feiret at de fikk være Hans folk, og at de hadde fått paktene, loven, og løftene. Og de viste takknemlighet for at Gud hadde velsignet dem på alle måter. De var veldig klar over at det var Guds velsignelse som gjorde at de hadde mat på bordet, og at det var hans beskyttelse som gjorde at ikke fiender, tørke, eller sykdommer, hadde ødelagt deres avlingene.

1. Hvem skulle gi?

«Ingen må vise seg tomhendt for Herrens ansikt».

Det er selvfølgelig helt logisk. Når du skal feire noen som betyr mye for deg, eller som har gjort mye godt mot deg, vil du gjerne gi noe tilbake. Det er aldri noen god følelse å glemme en kjær venns bursdag, eller en bryllupsdag... Derfor skulle alle israelitter som kom til høytidene ha med seg en gave til Herren.

2. Hva skulle de gi?

«Enhver skal komme med den gaven han har råd til, alt etter den velsignelsen Herren din Gud har gitt deg.»

Størrelsen på gaven skulle være avhengig av personens evne til å gi. Gaven skulle stå i stil med velsignelsen de hadde mottatt fra Gud. Gud ser ikke på størrelsen på gaven, men på hjertet som ligger bak. Men når vi vil uttrykke takknemlighet, ønsker vi å gjøre det generøst, innenfor de rammene vi har.

Vil du være med i dag å bringe en kjærlighetsgave frem for Gud?

5. TO DÅRLIGE OG EN GOD NYHET

Jeg har en dårlig, en god og en dårlig nyhet begynte pastoren. Hva vil dere høre først? Ok, jeg starter med den dårlige nyheten: Vi trenger å reparere og utbedre taket i menighetslokalet. Det kommer til å sprengte vårt budsjett. Men ikke fortvil, den gode nyheten er at vi har alle pengene vi trenger og mere til. De dårlige nyhetene er at de er fortsatt på deres konto!

Hvem gir til hvem?

Overalt er mennesker opptatt av hva en eier, mens Jesus er mer opptatt av hvordan det brukes/forvaltes. Vi har ikke noe vi har som vi ikke har fått (1 Kor. 4,7). Mangel på generøsitet handler ofte om at vi glemmer å anerkjenne at alle våre midler dypest sett ikke tilhører oss, men Gud.

Salme 50,12 «Var jeg sulten, sa jeg det ikke til deg, for jorden og det som fyller den, tilhører meg».

Et godt eksempel på givertjeneste med disse perspektiv er historien fra 2 Sam. 7,1–26:

Vers 2 sier «Kong David så seg rundt seg og betraktet alt det imponerende han omgis med. Det flotte huset av sedertre, og riket som har stabilitet og fred. Men Guds paktkiste som står i et telt».

Tankene om å bygge et hus for Herren blir delt med profeten Nathan. Han får et spørsmål fra Herren til David «Skulle du bygge et hus for meg å bo i?». David blir påminnet om at det var Gud som gjorde han til konge og som har sørget for han i ett og alt. Det er Gud som er giveren, og David er mottakeren. «Og nå forkynner Herren deg at han vil bygge deg et hus» (v11). Den teksten er en av de kjente messianske profetiene i GT. Herren skulle bygge et hus for David, ganske ulikt det David hadde tenkt.

David setter seg for Herrens ansikt (vers 18) hvor han grunner på Guds storhet og herlighet. Han overveldes av hva Gud har gjort for han. David får ikke bygge templet slik han først så for seg. Det gjør sønnen Salomo. Han er likevel så berørt av Guds nåde så han forbereder alt arbeidet og materialet som trengs. Hjertet var overveldet og han brukte enhver anledning til å uttrykke det. Han ville investere i det som var av evig verdi. Den endelige oppfyllelsen av teksten ses først i Jesus død og oppstandelse «Riv ned dette templet og jeg skal gjenreise det etter tre dager.»

Hva bør vår holdning til givertjenesten være? Det er av nåde. Vi gir fordi vi er berørt av Guds nåde. Gud, alt jeg har er ditt, la meg være med å gi tilbake til deg og ditt rike, slik som du har gitt til meg.

6. GAVENS FORLØSENDE KRAFT

1 Kong. 18,32–39:

«Av disse steinene bygde han et alter i Herrens navn. Og rundt omkring alteret gravde han en grøft så stor at den svarte til en åker som tar to sea såkorn. Han la veden til rette, delte opp oxen og la den oppå veden. Så sa han: «Fyll fire krukke med vann og øs det ut over brennofferet og veden!» Og han sa: «Gjør det en gang til!» Så gjorde de det for annen gang. Da sa han: «Gjør det enda en gang!» Så gjorde de det for tredje gang. Vannet fløt rundt omkring alteret. Til og med grøften fylte han med vann.

Da tiden for grødeofferet var kommet, trådte profeten Elia fram og sa: «Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! La det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, at jeg er din tjener, og at det er på ditt ord jeg har gjort alt dette. Svar meg, Herre! Svar meg, så dette folket skjønner at du, Herre, er Gud, og at du har vendt deres hjerte til deg igjen.» Da fór Herrens ild ned og fortærte både brennofferet og veden, steinene og jorden, og slikket opp vannet som var i grøften. Da folket så det, kastet de seg ned med ansiktet mot jorden og sa: «Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!».

Elia på Karmelfjellet

I denne bibelteksten møter vi en spennende historie, som mange kjenner fra søndagsskolen. Gud viser sin kraft og tilstedeværelse for Israelsfolket, og gir en mektig demonstrasjon av at Han hører når de ber. Når vi møter Elia på Karmelfjellet er dette i den tid da det har vært tørke i landet over flere år. Hovedsaken i fortellingen er hvordan Gud strekker ut sin hånd mot Israel, og folket får vende tilbake til ham, men i dag ønsker jeg å løfte frem et interessant moment i denne teksten.

Vannoffer

Vi har lest hvordan Elia ba folket fylle vannkrukkene og helle det over offeret. Dette gjøres tre ganger, så vannet renner rundt hele offeret og fyller grøften som er laget. Så kommer Guds ild og fortærer hele alteret – og slikket opp vannet i grøften. På søndagsskolen lærte jeg at dette vannet ble helt over offeret for å gjøre det vanskeligere å få fyr på sakene. Slik ville Guds kraft bli enda mer synlig for folket.

En sus av regn

Min påstand er at det ligger en dypere mening bak dette vannet. I en tid av tørke, er det få ting som kan rangeres mer verdifullt enn vann. Etter flere års tørke, ber profeten folket om å gi av det som var verdifullt for dem, og Herren tok imot dette offeret. Noen få vers senere (vers 45) kan vi lese at det dukker opp skyer på himmelen, og et kraftig regnvær går over landet.

Velsignelsen i givertjeneste

Gjennom givertjenesten er du og jeg med på å gi av våre verdier. Det handler ikke bare om at menigheten trenger penger for å gjøre alle de gode gjerninger som den gjør. Det handler minst like mye om den forløsende kraften som tilgjengeliggjøres over både menighetens- og giverens liv. Vi gir ikke først og fremst for å få, men det er virkelig en stor velsignelse å være en giver!

7. GUD GIR FOR AT VI SKAL GI

Da David samlet inn haugevis med midler til byggingen av tempelet, kom han med en veldig erkjennelse:

1 Krøn. 29,14:

«For hvem er jeg, og hvem er mitt folk? Skulle vi være i stand til å gi slike frivillige gaver? Nei, alt kommer fra deg. Det vi gir, kommer fra din hånd»

Vi som er foreldre, vet hva det vil si å få det vi har gitt. Da barna våre var små og vi skulle kjøpe julegaver, ga vi dem penger for at de skulle kjøpe gaver til kona og meg. Vi ville at de skulle få del i gleden det er å gi gaver til andre. Så de ble sluppet delvis løs på handlesentrene. Sammen med meg fant de gaver til kona, og sammen med henne fant de gaver til meg. Innholdet var en overraskelse, men alt de ga kom fra vår egen hånd. Hadde ikke vi gitt dem penger, ville de ikke vært i stand til å gi ei eneste krone. Foreldre er rause med barna sine. Det tar en tid før barna forstår dette.

Vi mennesker har så lett for å trykke det vi får tett til brystet og ikke dele. Jeg husker noen ganger vi hadde kjøpt godteri på lørdagskveldene. Kona og jeg hadde jobbet for pengene. Pengene sto på vår konto. Bare vi kunne betale. Men de som mottok godteriet tenkte sjelden over det. Dersom jeg spurte om jeg kunne få én liten sjokolade eller en lakkrisbit, ble posen lukket og stappet godt under genseren. Var jeg så frimodig at jeg stakk hånden i posen og tok en liten ting, kunne det utløse hyl og spetakkel. Når vi vet hvordan det hele henger sammen, er det nesten komisk at slikt skjer.

Vår himmelske Far har en stor glede i å få gaver fra sine barn, derfor har han gitt oss rikelig av sine gaver. Som Guds Sønn var Jesus opptatt av å lære disiplene å gi. Han var selv den største giveren, for han ga alt. Ingen kan gi mer enn alt. Det største er at han ga sitt eget liv, men han har også gitt oss del i alle rikdommene som tilhører vår himmelske Far. Som ektefødte sønner og døtre er vi medarvinger til alt Gud eier, sammen med Kristus (Rom. 8,17).

Jesu sanne disipler vil alltid være preget av Jesu sinnelag. De sanne disiplene er ikke opptatt av hvor mye de kan tjene og samle opp, men hvor mye de kan gi. Penger er en gave fra Gud. Men Gud gir oss ikke penger for at vi skal beholde dem for oss selv, men for at vi skal bli istandsatt til å gi. Velsignelsen i Guds rike er ikke knyttet til sparing, men til givertjeneste. Vi er aldri så like Gud som når vi gir. Jo mer vi gir, jo likere blir vi ham som har gitt alt til oss.

8. ALT VI EIER TILHØRER GUD

Sal. 24,1:

Jorden og det som fyller den, hører Herren til, verden og de som bor der er hans.

I mange kirkesamfunn er den faste kollektpønnen slik: «Alt vi eier tilhører deg. Av ditt eget gir vi deg tilbake». Hva betyr det at alt vi eier tilhører Gud? Mange av oss har kanskje hørt at vi skal gi 10% av inntekten vår. Tiende har til alle tider og i mange kristne miljøer vært en viktig praksis. Men hva med de andre 90%? Det tilhører også Gud. Det gjør noe med hvordan vi forholder oss til pengene våre.

Hvis pengene mine er Gud sine, utfordrer det meg til å bruke dem til å bygge opp og ikke rive ned. Til det som gir frihet og rettferdighet. Til å gi mennesker liv og verdighet, og ikke redusere dem til maskiner som produserer klærne mine.

Vi er en del av et system og noen strukturer som gjør det vanskelig for oss å bruke pengene våre godt. Både fordi forbrukerkulturen vi er en del av forteller oss at vi alltid trenger mer, større, bedre av alt, men også fordi de som sitter med makten over produksjonen av tingene våre tenker profitt og ikke menneskeverd. Det er lett å tenke at «det kan vi ikke gjøre noe med» og «vi trenger faktisk». Men vi kan være motkultur, og forandre det vi kan forandre. Vi kan bruke noen ekstra sekunder eller minutter på å sjekke hvor tingene vi vil kjøpe kommer fra. Vi kan bruke noen ekstra kroner på å kjøpe noe som er produsert rettferdig og bærekraftig, og kanskje varer litt lenger. Det å bruke penger på den måten er også en slags kollekt. Og så kan vi tenke at når alt tilhører Gud, så er det ment til å bygge fellesskap. Ja, vi har selvfølgelig individuelle behov. Men det vi har fått kan vokse seg så mye større hvis vi tenker at det er fellesskapets penger. De får være til velsignelse for flere enn oss selv. Gud er en Gud som ønsker fellesskap, tilhørighet, at vi skal anerkjenne vår avhengighet av Gud og hverandre, og som ønsker at vi skal se at i vår globaliserte verden henger våre liv sammen med mange andre liv gjennom hvordan vi bruker pengene våre. Det er en gave, og et stort ansvar.

La oss be en kjent bønn over pengene våre: Gud, gi meg sinnsro til å akseptere de ting jeg ikke kan forandre, mot til å forandre de ting jeg kan, og visdom til å se forskjellen.

9. DET VI GIR, KOMMER FRA DIN HÅND

Salme 50,11b:

...jorden og det som fyller den, tilhører meg.

1 Krøn. 29,11-13: Deg, Herre, tilhører storhet og makt, herlighet, ære og majestet, alt som er i himmelen og på jorden. Ditt er riket, Herre, og du er opphøyd som overhode over alt.

Rikdom og ære kommer fra deg, og du rår over alle ting.

I din hånd er kraft og styrke. Du har i din makt å gjøre alt stort og sterkt.

Og nå, vår Gud, takker vi deg og lovsynger ditt herlige navn.

For hvem er jeg, og hvem er mitt folk?

Skulle vi være i stand til å gi slike frivillige gaver?

Nei, alt kommer fra deg. Det vi gir, kommer fra din hånd.

Skal vi gi tienden, eller 10% av lønnen, før eller etter skatt? Kan vi gi mindre og likevel være "under velsignelsen"? Utgiftene våre, både som kirke og privatpersoner, kan krype til langt opp over ørene. Mange er i en posisjon hvor det å gi 10% av inntekt kan virke uoverkommelig, for andre er det ikke et offer. Hvis vi kommer med krav om hvor mye som skal gis kommer vi under lovens krav.

Det handler ikke om prosent, men Gud inviterer oss til å leve for Hans ansikt og gi Han ære med alt vi har fått. I Salme 50 står det at som Guds barn eier vi egentlig ikke noen ting. Den forståelsen setter oss fri! Alt du disponerer forvaltes på vegne av Gud. Vi er i Ham og Ham i oss. Alt vi har er en gave fra Ham. Gud har gitt oss livet, talentene, energien, kreativiteten og kraften for hver dag. Uten Han kan ingen ting eksistere. Derfor siterer Paulus Salme 24: "For jorden og det som fyller den, hører Herren til." Alt på bankkontoen er Hans. Alle eiendelene er Hans.

Utgangspunktet for givertjenesten i menigheten må være at Gud står som eier og vi forvaltere. Hvor mye vil Gud at vi skal gi? 10% er et godt og praktisk utgangspunkt som hjelper oss, og gir en pekepinn, men Gud ønsker seg alt. Det begynner med hjertet vårt. Lar vi det justeres ut i fra den nåden vi har fått blir det ikke så vanskelig. Da gir vi med glede, da gir vi der det er behov, da er menigheten vårt felles ansvar også økonomisk. For det er ikke vår menighet. Det er Hans.

1 Krøn. 29,13:

Det vi gir, kommer fra din hånd.

10. GUD TIL ÆRE, OSS TIL GAVN

Salme 50

Vers 14-15: Bær ditt takkoffer fram for Gud, hold ditt løfte til Den Høyeste! Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg.

Vers 23: Han som bringer meg takkoffer, ærer meg, og jeg vil frelse alle som vandrer på mine veier.

Her skriver salmisten Asaf om å gi Gud takkoffer. Det kan være lovsang, takkesang, hyllest, gaver og mye mer. Alt for å ære Gud.

I følge Store norske leksikon betyr ære: anseelse, heder, berømmelse; (moralisk) verdighet; godt navn og rykte; lovprisning; (sterk) hyllest, ros og lignende.

Dersom det viktigste i livet er Herren Jesus, vil vi ære ham også ved å gi med glede og takknemlighet.

Vi får be Gud om det vi trenger, og vi får det av bare nåde. Så har vi mulighet å gi ham noe tilbake, vårt liv, vårt takkoffer og våre gaver. Et liv i takknemlighet!

Vi leser ofte i Bibelen at når mennesker var takknemlige for noe, ofret de et offer for Gud.

Hebr. 12,28:

Derfor, siden vi får et urokkelig rike, så la oss være takknemlige og med takk gjøre vår tjeneste i gudsfrykt og ærefrykt, til glede for Gud.

Bibelen snakker mye om penger, om å gi til Gud og å være raus. Det hele handler om å ære Gud.

Gud ber oss ikke om offer om det ikke var noe viktig, og om vi ikke har mulighet å ofre. Det er ikke størrelsen på gaven som teller, men hjertets uttrykk.

«Få ting viser en persons åndelighet dypere enn måten han eller hun bruker penger på.»

John Blancher

«Gud til ære, oss til gagn». Vi gir for å ære Gud og vi gir for at det skal bli til gagn for menighet, misjon og vår neste.

11. NÅR LIVET LEVES I PROSENTER

Ords. 3,9:

Gi Herren ære med det du eier, med førstegrøden av hele din avling.

Det finnes noen mennesker som er skrudd sammen slik at alt deles opp i procenter. Helt automatisk, hele tiden. Det høres kanskje slitsomt ut, men for de som kjenner seg igjen, så går det liksom bare av seg selv.

1 minutt i planke – Etter 15 sekunder tenker du, 25% ferdig

Joggetur på 40 min – Etter 10 minutter tenker du, 75% igjen

Når man skal fra A til B, så deles veien inn i etapper, enten i 10%ere eller 25%, alt etter hvor langt man skal.

Det som har slått meg ofte, er hvor fort man har blitt ferdig med de første 10%, og hvor lett det går. Og i den andre enden, hvor sinnssykt tungt eller lang de siste 10% er. De er jo egentlig akkurat helt like store, men det er definitivt hardere.

Kanskje det var dette Gud hadde i bakhodet da Han ba oss gi «førstegrøden» av lønnsposen til Han. Igjen, prosenten er lik, om du har 1000 kr, så er 10% 100 kr, men gir du den FØRST, så har du 900 kr igjen. Venter du til slutt, så gir du faktisk alt du har! Ser du forskjellen?

Så derfor har jeg laget meg en vane der dette skjer på lønningsdag. For meg funker fast trekk best – da bare forsvinner det, og jeg forholder meg egentlig ikke så mye til det engang... Det vil si, siden jeg alltid regner i procenter, så er min 100% lønn det jeg har igjen etter at jeg har betalt tienden.

En god huskeregel for deg som får ukepenger er å sette komma et hakk til venstre fra bakerste tall. På denne måten finner du hva 10% er. Eksempel: 150 kr. Flytt komma et hakk til venstre, eller ta bort siste tall. Slik: 15,0 eller 15(bort med 0). Altså er 15 kr av din ukelønn et godt sted å starte.

PS. Denne siste illustrasjonen kan brukes med ulike eksempler også i søndagsskolen.

12. VELSIGNELSEN AV Å GI SLIPP PÅ...

Ords. 10,2–6:

Skatter vunnet med urett er til ingen nytte, men rettferdighet berger fra døden. Herren lar ikke den rettferdige sulte, men avslår de urettferdiges krav. Doven hånd gjør fattig, men flittige hender gjør rik. Den forstandige samler mens det er sommer, skam får den som sover når det er tid for å høste. Velsignelse kommer over den rettferdiges hode, men urettferdiges munn dekker over vold.

Du kan være et heldig unntak, men de aller fleste av oss vil oppleve økonomiske utfordringer i løpet av livet. Det kan komme av uventede hendelser, som en ødelagt vaskemaskin, en uheldig bulk i bilen, sykdom, ulykke, eller rett og slett dårlige prioriteringer.

Når dette oppstår, kan mange følelser komme opp til overflaten; sinne, fortvilelse, bekymring eller uro. Og konsekvensene kan være alt fra lett ubehagelige til alvorlige. Men én ting er sikkert; penger, eller i dette tilfellet; tap av penger, kan ha stor innvirkning på livet vårt. Humøret kan bli påvirket i mye større grad enn man hadde sett for seg.

Dersom man aldri har opplevd å måtte gi opp penger til noe som ikke virker attraktivt der og da, som en regning til bilmekanikeren, vil dette oppleves både bittært og surt. "Vi kunne reist til syden for den summen der!". Og i stedet for å glede seg over å ha en velfungerende bil som kan ta deg fra A til B, står man igjen bitter over sydenturen man kunne fått.

Her kommer kollekt og tiende inn som et nyttig og pedagogisk hjelpemiddel for å forebygge denne type bitterhet. For hver gang du gir, øver du på å gi slipp på penger du kunne brukt på noe annet. For la oss være ærlige, jeg tror de fleste har tenkt en gang eller to (eller flere) etter man har gitt kollekt, at "de pengene skulle jeg gjerne hatt selv".

Men ved å starte i det små, ser du at det går bra å gi slipp på penger. Du øver deg i å ikke la pengene styre humøret ditt. Du erfarer at det går bra. Livet går videre, og du har mat på bordet dagen etterpå også.

Som sagt: Du kommer til å oppleve at penger går tapt. Hva vil det gjøre med humøret ditt? Med måten du behandler andre på? Med måten du lovsynger og ærer Gud på? Hvor mye energi og glede skal det få stjele fra deg? Hvilke dårlige valg kommer du til å ta som en konsekvens av dette?

Jeg vil oppmuntre deg til å forberede deg på dårlige økonomiske perioder, ved å øve på å gi slipp på penger. Gi slipp på bitterhet. Gi slipp på kontroll. Og la Gud vise at han er en allmektige, din forsvarer og din forsørger.

13. NØKKELEN TIL Å FORFRISKES OG TRIVES

Ords. 11,24–25:

Den ene strør ut og får enda mer, den andre holder tilbake mer enn rett er, og det blir likevel bare fattigdom. Den som sprer velsignelse, skal trives. Og den som lesker andre, han blir selv forfrisket.

Ønsker du å trives og bli forfrisket? Det er to veldig gode ord som jeg tror alle ønsker seg. Det å trives i livet og bli forfrisket er viktig for oss mennesker. I dagens samfunn blir vi oppfordret til å tenke mest på oss selv og passe på oss selv for å trives. Helst vil vi legge skylden på andre for at vi ikke trives. Reklamene slår mot oss alt vi burde kjøpe, eller steder vi burde reise, for å bli forfrisket. Men i Bibelen står det om en helt annen vei.

I verset i Salomos ordspråk leser vi at det ikke er den som holder tilbake og tenker mest på seg selv, som kommer til å trives. Det finnes et åndelig prinsipp i det å strø ut og spre velsignelse. Den som gjør det, får selv en effekt tilbake gjennom at man vil trives. Det å leske andre og gjøre vel mot andre, gjør at du selv blir forfrisket. Jeg vil oppmuntre deg til å ha en slik livsstil av å spre velsignelse. I dag har du en mulighet til å strø ut av dine midler, som vil bli til velsignelse for mange andre. Det flotte er at du også vil få en bieffekt gjennom at du kan trives og selv bli forfrisket!

14. Å BYGGE HERRENS HUS MED IVER

Hag. 1.14a:

Og Herren vakte slik iver

Israelsfolket vender hjem fra årevis i eksil, og endelig skal tempelet i Jerusalem gjenreises. Dette har de bedt om så lenge, og i euforisk entusiasme får byggingen førsteprioritet. Grunnsteinen legges og alteret formes, men det drøyer ikke lenge før de mister fokus. Et uvennlige nabofolk stikker kjepper i hjulene for arbeidet. Litt skuffa er de og, for det virker da ikke som om Messias er i ferd med å komme likevel, slik de trodde skulle skje når de nå var kommet hjem. Likegyldigheten sniker seg inn. Folk blir opptatt av trivielle ting, og hele prosjektet strandede.

Gjenkjennelig? Vi har lett for å miste fokus. Vi glemmer det viktigste og blir slaver av det hverdagslige. Profeten Haggai analyserer folkets situasjon slik: «Dere sår mye, men høster lite i hus. Dere spiser, men blir ikke mette. Dere drikker, men slukker ikke tørsten. Dere kler dere, men ingen blir varm. Og den som tjener for lønn, får lønnen i en pung med hull i» (Hag. 1,6). Det er med sårhet i stemmen at profeten taler på Guds vegne og sier: «Mitt hus ligger i ruiner, mens dere har det travelt hver med sitt hus» (Hag. 1,9). Gå i gang igjen, oppmuntrer Haggai, vær frimodige, for Gud er med dere. Hans Ånd skal bo iblant dere. Det skal bli saligere enn det noen gang har vært! Haggais appell vekker på nytt opp iveren hos både ledere og lekfolk, og de fullfører gjenreisningen av tempelet i rekordfart.

Til oss i dag lyder den samme appellen; Bygg Guds hus. Utbre Guds rike. Doner av din tid. Invester dine evner. Del av din overflod. Lev et overgitt liv. Så er det fortsatt i dag Gud som fyller huset med det viktigste innholdet- Sin herlighet! Det handler om vårt fokus. Evangeliet har hast, og vi vil bygge Herrens hus, vi vil nå barn og unge i våre bygder og byer, vi vil bry oss om dem som ingen bryr seg om, vi vil gjøre disipler av alle nasjoner, og for dette oppdraget trenger vi å bli vekket, så vi ivrer for Guds sak, så også lommeboka blir underlagt Herren!

15. MAT I FORRÅDSHUSET

Mal. 3,10:

Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det finnes mat i mitt hus. Prøv meg på denne måten, sier Herren, hærskares Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens luker for dere g øse ut velsignelser over dere i rikelig mål!

Disse ordene fra profeten Malaki er sikkert velkjente for de fleste som har vært på gudstjeneste noen ganger i kirker der det tas opp kollekt. Det er nemlig en vanlig tekst å høre om, kanskje fordi den berører både dette med tiende og det at Gud selv ønsker å velsigne hver den som gir. Men i dag, ønsker jeg å legge fokuset på en annen ide som fremkommer i teksten, nemlig «Forrådshuset». Vi skal ikke se så mye på tienden, altså hvor mye man bør gi, og heller ikke på gleden ved å få velsignelser tilbake fra Gud. Nei, la oss se på forrådshuset.

1. Guds barn og forrådshuset er knytta sammen

I den tiden tiendebegrepet ble lansert, og vi kan lese om det for første gang i GT i 1 Mos. 14,18-20, ser vi at presten Melkisedek og Guds utvalgte sønn Abraham, ga til hverandre! De var på en måte knytta sammen. Presten velsignet Abraham med brød, vin og gode ord, og Abraham, han ga en tiendedel av alt han eide til preste-tjenesten. De ble slik knytta sammen. Og slik er det i dag og. Kirka, et annet ord på forrådshuset, og alt det gode vi får ta del av, velsigner oss på ukentlig basis. Men kirka må også få sin del av det vi forvalter, for å aldri gå tom for muligheter til å velsigne. Vi gir til forrådshuset og forrådshuset velsigner oss!

2. Det skal være mat i forrådshuset

Ja, kirka skal ha noe å gi! Det er Guds vilje, sier Malaki. I våre dager er ikke matutdeling en selvsagt del av alle kirkers virke, men vi har absolutt behov for å ha et forråd av det som Det Nye Testamentet kaller mat. Jesus selv sier, at «Jeg har mat og drikke som dere ikke et om!» Dette sa han når Han i samtale med kvinnen ved brønnen opplevde ledelse, vekkelse og det å se Guds kraft i aksjon. Hans mat var å velsigne ei enkel dame med en trøblete livssituasjon! (Joh. 4,32) Det kan vi lære av.

Våre forrådshus, altså kirker, skal også ha mat å gi ut! Vi skal ha krefter og inspirasjon til å dele ut evangeliet. Det skjer i gudstjenestefellesskap, på ungdomsmøter, på barnemøter, og gjerne i gjennom samfunnsengasjement og gateevangelisering. Men alt dette krever mennesker som har brann, tid og mulighet til å dele ut. Hvis vi sammen gir av det vi forvalter, vil menigheten kunne fortsette å dele ut av alt det gode som finnes i forrådshuset.

3. Gi Gud et sjølberga forrådshus

I Norge er vi litt bortskjemte med skattefradrag for givertjeneste og statsstøtte til trossamfunn. Og vi kan virkelig takke Gud for at vi har gode kår for kirke og tro i Norge! Men,

vi må også være forberedt på at ulike politiske krefter arbeider for å redusere overføringene til kirker og trossamfunn. Da er det opp til oss som er troende og ta ansvaret for at Gud sine forrådsrom i by og bygd har noe å gi! Gud vil at et skal være mat i Hans hus. Kirkene våre skal være rike på alt godt! Det er oss gitt å sørge for at kirka har barnearbeid, forkynnelse, varmeovner og en stemme som gjerne høres utenfor veggene våre. Ikke ved å gi dumdristig, men ved å gi en andel av det vi rår over. Gi Gud et sjølberga forrådshus som står seg selv om tidene endrer seg. Bli med å fyll opp forrådshuset du også, så det kan finnes mat i Guds hus!

16. TIENDEN VELSIGNER OG BESKYTTER

Mal. 3,10–11:

Kom med hele tienden til forrådsammeret så det finnes mat i mitt hus. Prøv meg på denne måten sier Herren over hærskaene. Jeg skal sannelig åpne himmelens sluser og øse ut over dere velsignelse uten mål. Dem som eter opp skal jeg skremme bort fra dere, så de ikke ødelegger åkerens grøde og vinstokkene på marken ikke kaster frukten, sier Herren over hærskaene.

Noen ganger får vi spørsmål om hvor vi skal gi tienden? Det er så mange gode kristne formål å gi til!

I disse ordene fra Malaki blir vi tydelig utfordret på å gi hele tienden der hvor vi har vårt åndelige hjem/mathus. «Slik at det skal finnes mat i forrådsammeret.» Gud utfordrer oss til å prøve han ved å gi tiende.

Vi ser tre viktige ting i denne teksten:

1. Da blir det mat i mitt hus. Det blir nok av alt vi trenger. Av ressurser til å bygge menighet, til å drive misjonsarbeid, barne- og ungdomsarbeid og til å gjøre evangeliserende arbeid. Det vil finnes mat i mitt hus.
2. Det blir til velsignelse, både for giveren og for menigheten. En dobbel velsignelse. For Gud skal åpne himmelens sluser og øse ut over dere velsignelse uten mål. Herren er den som velsigner. 5 Mos. 28,8. Herren skal befale velsignelse over deg, over din matbod og i alt ditt arbeid.
3. Gud vil true det som truer hans menighet. «Dem som eter opp skal jeg skremme bort fra dere, så de ikke ødelegger åkerens grøde.» Dette er Guds verk og Gud vil beskytte sitt verk mot det onde.

Gud både velsigner og beskytter.

Ikke vær redd for å prøve Gud med det du gir. – Han er Gud og han vil bestå prøven.

17. HVA KAN VI GI TIL EN SOM HAR ALT?

Matt. 2,9–12:

Da de (vise mennene fra Østen - red.adm) så stjernen, ble de fylt av jublende glede. De gikk inn i huset og fikk se barnet hos moren, Maria, og de falt på kne og hyllet ham. Så åpnet de skrinene sine og bar fram gaver til barnet: Gull, røkelse og myrra. Men da de i en drøm ble varslet at de ikke skulle vende tilbake til Herodes, dro de en annen vei hjem til landet sitt.

Å kjøpe gave til en som har alt, kan være vrient. Vi vil jo helst gi noe som faktisk gleder. Plutselig virker utvalget i butikken puslete og budsjettet for tynt. Men tenk om det ikke er selve gaven som imponerer den som har alt? Tenk om det er noe helt annet! Gull, røkelse og myrra til en nyfødt baby? Hadde ikke bleier eller et hentesett vært mer nyttig? Nistepakka til unggutten fra Gallileatraktene (Joh. 6,1-13), eller mynten til den fattige enken ved tempelkisten (Mark. 12,41-44), det var heller ikke rare greiene. Eller hva med dorullpynten som seksåringen storøyd overrakte med på farsdagen? Tror du pappa ble glad?

Når vi skal gi gave til en som har alt, nemlig Skaperen selv, Kongenes Konge, da er det verken fordi han krever det eller trenger det. Likevel betyr det mye at vi kommer med det vi har. Akkurat som vismennene kan vi ta med noe som er viktig for oss. Kanskje er det nettopp det som koster oss mest, som gleder mest. Ikke fordi Gud vil ta det fra oss. Nei, vi kan få lov til å komme, vi kan få tilbe Kongen og så åpne skrinene våre. Vi kan gi noe fra hjertene våre, hva enn som finnes der. Drømmer og bekymringer, tro og tvil. Og vi kan gi tid, krefter og penger, både det som vi eier, og det som eier oss. Og i likhet med vismennene, kan kanskje også vi få lov til å ta en annen vei hjem.

18. INVESTERING MED EVIG AVKASTNING

Matt. 6,19–20:

(NB11) «Dere skal ikke samle skatter på jorden, hvor møll og mark ødelegger, og hvor tyver bryter inn og stjeler. Men dere skal samle skatter i himmelen, der verken møll eller mark ødelegger og tyver ikke bryter inn og stjeler».

Dette er kjente vers hvor Jesus oppmuntrer lytterne til å ha et evighetsperspektiv på livene sine, et blikk som er lengre enn kun her og nå. Et perspektiv på hva er det man investerer i som aldri vil tape verdi. Det Jesus snakker om dreier seg om flere ting; Det kan være vårt eget trosliv, vår reise i å bli mer lik Jesus, nestekjærligheten til medmenneskene rundt oss, men også et evighetsperspektiv på det vi har i våre hender.

Sannheten er at alle investerer vi i noe. Det kan være å kjøpe seg verdens beste kaffe fra den koselige kafeen på hjørnet på vei til jobb, er noe du synes er verdt å investere i. Andre investerer bevisst inn i Apple produkter fordi de mener en Mac er en bedre investering enn en PC. Vi investerer alle inn i noe, både med vår tid men også med det vi har.

Når Jesus oppfordrer til å samle skatter i himmelen hvor verken møll eller mark ødelegger, så minner han oss på at en investering i det som har evighetsverdi taper aldri verdi! Her er det ikke snakk om konkrete skatter i himmelen, men gjerninger som har betydning for evigheten. Det vi investerer i, i dag kan vi få se resultatene av ikke bare her og nå, men i evigheten. En investering inn i at evangeliet blir forkynt, og at mennesker skal få møte Jesus og vokse i sin relasjon til Han. Det må virkelig være verdens beste investering!

19. YOU CAN'T TAKE IT WITH YOU - BUT YOU CAN SEND IT ON AHEAD

Matt. 6,19–20:

Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler. Men samle dere skatter i himmelen, der verken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler.

Nå er det ikke alle av oss som har erfaring med million-investeringer og enorme formuer, men de fleste av oss har bygd oss opp en formue i form av egen bolig. Vi pusser opp, fornyer og investerer i boligen og vi har kanskje både dyre vaser, et flott servise og noe sølvtøy i en skuff. Hvor blir det av dette når livet ditt en dag tar slutt? Jo, det blir igjen her. Du får det ikke med deg. Det er kanskje noen som arver det etter deg, men til slutt vil det smuldre og bli til støv. Jeg vil derfor påstå at det å investere i bolig og innholdet i boligen er kortsiktig investering. Hvis du tenker langsiktig og investerer inn i Guds rike og din lokale menighet slik at den kan virke handlekraftig både i nærmiljøet og på misjonsmarken, så vil du investere inn

i evigheten. Jeg tror ikke vi skal kjenne på noen form for skam når vi en dag kommer til himmelen. Om vi allikevel kan tenke oss at det skulle være et snev av skam så er det kanskje når du ser noen av de du er mest glad i eller kanskje mer enn det, det er noen du var glad i på jorden som du ikke ser i himmelen, men du vet at nede på jorden ligger sølvtøyet ditt godt plassert i en bankboks og det ligger et nesten ubrukt, dyrt og flott servise i et skap.

I boken *The Treasure Principle* av Randy Alcorn, sier han: *You can't take it with you - but you can send it on ahead.* Du kan ikke ta det med deg, men du kan sende det inn på forhånd.

Hvis vi gir i stedet for å beholde, hvis vi investerer i det evige i stedet for i det som er her og nå, samler vi skatter i himmelen som aldri vil slutte å gi utbytte. Uansett hvilke skatter vi har på jorden vil de bli etterlatt når vi drar herfra. Men våre langsiktige investeringer i mennesker, menighet og misjonsarbeid vil være der i all evighet.

Til slutt, hvis du har erfaring med store investeringer, så er jeg ganske sikker på at du kan si det enig i at det du investerer store penger i, er det du følger med på og interesserer deg for. Hvis du kjøper aksjer i Equinor, da blir du plutselig veldig interessert i Equinor. Du sjekker børsnoteringene og leser Finansavisen – ting du ikke var interessert i for en liten stund siden. Så om du tenker at du vil ha et større hjerte for misjon, og et større engasjement for det arbeidet din lokale kirke gjør – ja, da er det bare å investere i din lokale kirke.

(Her kan en ta med **Matteus 6,21**: *For hvor din skatt er, der vil også hjertet ditt være.*)

20. HVORFOR SKAL JEG GI?

Noen kjappe bibelfakta om penger:

- 16 av Jesu 36 liknelser handler om penger/givertjeneste
- Hvert 10. vers i NT omhandler penger på en eller annen måte
- Bønn nevnes 371 ganger i NT, kjærlighet nevnes 714 ganger mens penger/ å gi nevnes hele 2162 ganger!

Matt. 6,19–21:

Dere skal ikke samle skatter på jorden, hvor møll og mark ødelegger, og hvor tyver bryter inn og stjeler. Men dere skal samle skatter i himmelen, der verken møll eller mark ødelegger og tyver ikke bryter inn og stjeler. For der skatten din er, vil også hjertet ditt være.

Dette betyr nok ikke å være nullskatteyder slik visstnok Åge Samuelsen tolket det som.... 😊

Martin Luther sa at den kristne går gjennom tre forvandlinger: Først forvandles hjerte, deretter sinnet og tilslutt lommeboka.

Hvorfor gir vi?

1. Når jeg gir reflekter jeg Guds natur og vesen.

Gud er en raus giver. Han gir det beste han har til oss.

Rom. 8,32: Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, kan han gjøre noe annet enn å gi oss alt sammen med ham?

2. Når jeg gir investere jeg i evige verdier.

Vi kan ikke ta pengene med oss inni himmelen men vi kan sende dem i forveien

1 Tim. 6,17-19: Forman dem som er rike i denne verden, at de ikke må være overmodige og ikke sette sitt håp til den usikre rikdommen, men til Gud, han som gir oss rikelig av alt for at vi skal nyte det. De skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, være gavmilde og dele med andre. Slik samler de seg en skatt som blir en god grunnvoll for fremtiden, så de kan vinne det virkelige livet.

3. Når vi gir blir vi velsignet.

Ords. 11,25: Den gavmilde får gode dager, den som øser ut til andre, får rikelig tilbake.

21. FØRST OG FREMST

Å sette Gud først i livet vårt kan være en selvfølge for en som har vært kristen en stund, og det er i teorien nesten like enkelt som det er å si det. Men hvis vi ser på våre handlinger, setter vi Gud først i alt vi er og alt vi gjør? Er det fremdeles områder i livet vårt vi ikke har overgitt til Gud?

Matt. 6,33

«Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg.»

Lille Ole hadde fått to 20-kroninger av mamma før han skulle til søndagsskolen. Den ene skulle i kollektkurven og den andre skulle han kjøpe seg en is for etter samlingen. Da Ole gikk hjemmefra puttet han den ene 20-kroningen i lomma og straks hoppet, hinket og danset han seg nedover bakken mot bedehuset der søndagsskolen skulle være. Ole knipset mynten opp mot himmelen noen ganger og ventet i spenning på hvilken side som landet opp i hånden sin da den kom ned igjen. Da han nærmet seg bedehuset knipset han den en siste gang, og til sin fortvilelse glapp den ut av hånden da han skulle fangen den igjen. Mynten falt ned på asfalten og trillet elegant ned i kumløkket som lå noen få meter fra der Ole sto. Ole bøyde seg ned for å se om han kunne få øye på 20-kroningen, men den var ikke til å finne. Ole svelget hardt i det han kikket opp mot himmelen og sa: «Sorry Gud, men det var din mynt».

Dette ville nok de fleste barn sagt, og prioriteringene og ansvarsfølelsene til et barn sitter ofte ikke så dypt at de ville ofret den gode isen sin mot en gave i kollektbøsssen. Men hvis vi er litt selvkritiske, har vi voksne også disse områdene i livet vårt. Ikke bare når det gjelder penger, men kanskje på andre områder i livet vårt. Søker vi først Guds rike, hans vilje og hans bud først?

Når det gjelder økonomien vår utfordrer Gud oss på å sette Gud først, og dette utfordrer oss også på det økonomiske.

Illustrasjon:

Ha 10 - 100 lapper og illustrere forskjellen på å gi Gud den første 100-lappen fremfor den siste 100-lappen i bunken. Gir vi den første til Gud, viser det vår tro og tillit til at Gud er vår forsørger og det viser også et hjerte av lydighet og tro til Gud. Gir vi den siste hundrelappen til Gud er det et tegn på at vi gir hvis vi fremdeles har noe til overs.

De andre hundrelappene innimellom kan være, Netflix, ny telefon, onsdagskebab, kino osv. For inspirasjon og nærmere forklaring, se illustrasjon fra [Youtube](#).

22. NÅR GAVEN ER HELLIGET

Matt. 23,17–19:

For hva er størst, gullet eller templet som helliger gullet?

Og om noen sverger ved alteret, betyr det ingenting. Men om noen sverger ved gaven som er på det, så er han forpliktet til å holde eden. Dårer og blinde! For hva er størst, gaven eller alteret som helliger gaven?

Jesus lærer oss at pengene våre som det hefter mye urett ved kan helliges, eller renses.

Pengene i seg selv er nøytrale, men verden ligger i det onde så penger kan bli en avgud for oss alle.

Da kaller bibelen dette for den urettferdige mammon. Vi jobber timevis hver uke for å skaffe oss penger for å leve våre liv etter denne verdens standard.

Jesus viser oss at ved å gi til Guds sak så helliger Gud pengene. Vi ærer ved vår givertjeneste. Gud hjelper oss også på den måten at vi ikke skal stole på denne verdens rikdom alene, men involvere Gud så han kan hellige pengene. Givertjenesten vil bevare våre hjerter fra kjærligheten til penger. Når du gir så sier du til Herren med din handling at du vil stole på at Han forsørger deg med det du har igjen etter at du har gitt.

Paulus viser oss i **Rom. 11,16**: *om førstegrøden er hellig, er hele deigen også hellig...*

Hva betyr det at noe er hellig?

Å være hellig vil si å være skilt ut fra verden og innviet for Gud. Det hebraiske ordet som er oversatt med «hellig», kommer fra et ord som betyr «skilt ut» eller «satt til side». Noe som er hellig, er skilt ut fra vanlig bruk og er viet til et spesielt formål i kraft av at det er rent.

Da lover også dette verset at resten av dine penger etter at du har gitt også vil være hellige.

Da kan vi også tro og forvente at det du har igjen etter at du har gitt skal holde til det du trenger i livet ellers. Vi skal ikke mangle noen ting, men ha mer en nok av alt.

23. HVA HAR DU FÅTT I DINE HENDER?

(Ref. til Matt. 25,14–28)

I Bibelen fortelles det en ligning om tre tjenere som fikk tildelt talenter av sin herre. En fikk fem, den andre fikk to og den tredje fikk ett talent. «Hver av dem ettersom de hadde evne til», sier skriften. De to første gikk bort og forvaltet, investerte og doblet det de fikk.

Tredjemann ble sparsommelig og tenkte fornuftig nok at dette må jeg ta godt vare på.

Han bestemte at det beste han kunne gjøre var å gjemme talentet, så han ikke mistet det.

Da deres herre kom hjem igjen fikk de to første ros, mens den sparsommelige fikk en tydelig tilbakemelding på sin tankegang.

«Men hans herre svarte og sa til ham: Du onde og late tjener! Du visste at jeg høster der jeg ikke sådde og sanker hvor jeg ikke strødde. Da burde du ha overlatt pengene mine til utlånerne, så hadde jeg fått mitt igjen med renter når jeg kom. Ta derfor fra ham talenten og gi den til ham som har de ti talentene.» (Matt. 25,26–28 NB)

Mange mennesker tenker for lite om det de har fått tildelt.

Det som ofte skjer når man tenker at man har lite er at man blir sparsommelig.

Det virker jo fornuftig å være forsiktig med det lille man har, men sparsommelighet bygger på en tankegang av frykt. Vi sparer det vi har fordi vi er redd for å miste det.

Fortellingen til Jesus lærer oss to viktige ting, som har potensiale til å forandre vår verden.

1. Gud tenker ikke lite om det han har gitt oss. Derfor skal heller ikke vi gjøre det.
2. Gud gir oss ettersom det han vet at vi har evne til. Da skal ikke vi sammenligne oss med andre.

Jesus ønsker i stede at vi frimodig og i tro skal forvalte ressursene som vi har fått, både for livet og hverdagen og for Guds rike. Bibelen oppmuntrer oss til å investere av det vi har, i tro på de mulighetene Gud gir oss. Vi oppmuntres til å være aktive forvaltere som ser etter og investerer i det som kan gi god avkastning. Som for eksempel nye mennesker som kommer til tro og nye generasjoner av barn og unge i kirken. Dette gir en avkastning med evighetsverdi.

Se ikke lite på det du har fått lagt i hendene. Det har potensiale til å doble seg når du investerer i noe du har tro på. Slik blir også du velsignet med mer!

24. DEN RIKE MANNEN

Mark. 10,17–22:

Da Jesus skulle dra videre, kom en mann løpende, falt på kne for ham og spurte: «Gode mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» Men Jesus sa til ham: «Hvorfor kaller du meg god? Ingen er god uten én – det er Gud! Du kjenner budene: Du skal ikke slå i hjel, du skal ikke bryte ekteskapet, du skal ikke stjele, du skal ikke vitne falskt, du skal ikke bedra noen, hedre din far og din mor.» Han svarte: «Mester, alt dette har jeg holdt fra jeg var ung.» Jesus så på ham og fikk ham kjær og sa: «Én ting mangler du: Gå bort og selg alt du eier, og gi det til de fattige. Da skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!» Men han ble nedslått over dette svaret og gikk bedrøvet bort, for han eide mye.

Dette er en velkjent fortelling i Bibelen hvor Jesus får møte en mann som virker å ha alt på plass i livet. Han har fulgt loven fra han var liten, han har aldri stjålet noe, aldri sneket i køen, aldri snakket vondt om noen andre. På mange måter så lå alt til rette for at Jesus skulle klappet han på skuldrene og sagt «du har gjort alt rett, bare fortsett med det».

Men i stede for å få det svaret mannen ville ha, så fikk Jesus ham kjær og ba han selge alt han eide, gi til de fattige og komme og følge Han. Han fikk den største muligheten noen kunne tenke seg, nemlig å følge Menneskesønnen. Han kunne blitt med Jesus og disiplene på en fantastisk reise som ville forandre verden for alltid. Men siden han eide mye, så gikk han bedrøvet bort.

Nå skal ikke jeg be deg om å selge alt du eier og gi til kirka, men noe annet vi kan få ut av denne fortellingen er hvor vi har vårt hjerte? Og det handler ikke om du gir litt, noe eller mye, men det handler om å ha hjerte på rett plass.

Med disse ordene ønsker jeg å oppmuntre deg til å være med å gi til kirka i dag, slik at vi sammen kan være med å utgjøre en forskjell og utbre Guds Rike.

25. MANGE HALVE HJERTER KAN ALDRI BLI HELHJERTETHET

Mark. 12,41–44 (N11BM):

Jesus satte seg rett overfor tempelkisten, og han så på hvordan folk la penger i den. Mange rike ga mye. Men det kom også en fattig enke og la i to småmynter, verdt noen få øre. Da kalte han disiplene til seg og sa: «Sannelig, jeg sier dere: Denne fattige enken har gitt mer enn noen av de andre som la penger i tempelkisten. For de ga alle av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom alt hun eide, alt hun hadde å leve av.»

Denne historien viser at mens vi er imponert over gaven, er Jesus opptatt av giverens hjerte. Jesus kom ikke fordi han trenger noe fra oss, han kom fordi vi trenger ham. Dette er altså ikke en historie om store eller små kollekter, men om syke eller friske hjerter. Om å være helhjertet eller splittet i sitt hjerte. En stund kan vi være halvhjertet uten at det oppdages, men gi det noen måneder og år, så vil alle se hva du har i hjerte.

Om du noen gang har ofret noe for en kjæreste, en venn eller dine barn så vet du at i lys av kjærlighet, er offer alltid forbundet med glede selv om det koster. Historien om enken handler ikke om å gi alt for å bli elsket av Gud, eller bevise at du elsker Gud ved å ofre, men den viser hvordan livet ser ut for en som har møtt Guds kjærlighet.

Hun nærmer seg kisten og hun vet ikke hvem Jesus er, så hun tenker ikke på at han sitter der. Det hun tenker på er at hun ønsker å ofre til Gud. Som jøde har hun hørt Israels trosbekjennelse hele livet: Hør Israel! Herren vår Gud, Herren er én. Og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft (5 Mos. 6,4-5).

Disse ordene ble gjentatt om og om igjen til barna og hele familien morgen og kveld, ved middagsbordet og på reise og når de skulle legge seg. Hun har hatt det i seg siden hun var liten jente. Men for henne var det blitt mer enn ord. Det var blitt hennes liv og hennes eneste håp. Nå kom hun for å ofre alt hun hadde å leve for til sin Gud som var alt hun levde for.

Det hun tilbyr er to av de minste myntene som fantes i Israel. En lepta, som myntene ble kalt, var verdt 1/128 av en dagslønn. Det var så lite at du ikke engang kunne kjøpe en spurv som var det minste du kunne ofre til Gud. Så det vi ser her er et eksempel på hvordan helhjertethet ser ut fordi Jesus sammenligner hennes gave med de rike og det står ikke bare at hun ga mer enn hver enkelt, men det hun ga var mer enn alle til sammen. Hvorfor? Fordi mange halve hjerter aldri blir helhjertethet. Men hjertet som gir alt til Gud måles ikke etter hvor mye vi gir, men hvor mye som er igjen når vi har gitt.

Det var den store forskjellen og hovedpoenget med historien. Hun ga hele sitt hjerte for å vise sin kjærlighet til Gud. De rike ga for å bli likt av folket. Betyr det at jeg må gi alle pengene mine til Gud for å være helhjertet?

Beklager, men spørsmålet avslører oss. For det første er det ikke dine penger, men alt du eier har du fått av Gud til å forvalte. For det andre har en helhjertet person allerede overlatt alt til Gud og er klar til å ofre når Den Hellige Ånd leder til det. Hvorfor? For når du er rik på Gud, er

det ingenting som føles for mye å gi bort hvis Han ønsker det. Din skatt i livet er å gjøre Guds vilje uansett hva det koster akkurat som denne enken. Hun gav mer enn de rike, men så var hun også egentlig den rikeste av dem alle.

26. AV TRO, AV HJERTE, AV DET DU HAR.

Mark. 12,41–44 N11BM:

«Jesus satte seg rett overfor tempelkisten, og han så på hvordan folk la penger i den. Mange rike ga mye. Men det kom også en fattig enke og la i to småmynter, verdt noen få øre. Da kalte han disiplene til seg og sa: «Sannelig, jeg sier dere: Denne fattige enken har gitt mer enn noen av de andre som la penger i tempelkisten. For de ga alle av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom alt hun eide, alt hun hadde å leve av.»

Denne historien synes vi nesten er litt provoserende og iallfall utfordrende. Jesus sitter og legger merke til hvordan de gav i tempelkisten. Det forteller oss at Jesus er opptatt av hvordan folk gir. Høyst sannsynlig var det en mengde av forskjellige folk som gav, både rike og fattige. Jesus er ikke så opptatt av hva vi gir, men mer opp tatt av hvordan vi gir.

Men det er likevel et spørsmål som vi bør stille oss når vi leser denne teksten; Hvordan kan Jesus tillate at en fattig enke «ga av sin fattigdom alt hun eide, alt hun hadde å leve av»?

En fattig enke på Jesu tid hadde ofte mistet sitt forsørgergrunnlag, da mannens inntekt på den tiden ofte var avgjørende for hva man hadde å rutte med. En enke uten forsørgergrunnlag var prisgitt frivillige gaver og måtte være svært nøysom og fordele det lille hun hadde.

Hvordan den fattige enken gir kan lære oss minst tre ting:

1. Gi av tro (på at Jesus forsørger oss).

Enken gir av det hun har å leve av og hun vet at Jesus ser henne. Hun må ha stolt på at Gud vil forsørge henne. Hvis vi tror at Jesus er god og samtidig tillater dette, ja da kan også vi stole på at Han vil forsørge oss.

2. Gi av hjerte.

Enken gav med sitt hjerte for hun gav av det hun hadde å leve av. Nettopp fordi hun hadde så lite var det viktig for henne å gi.

3. Gi av det du har.

Vi skal ikke gi av noe vi ikke har. Vi gir av noe som vi allerede har fått. Når den den fattige enken hadde noe å gi, så forteller det at oss at vi ALLE har noe å bringe.

Så bli med å gi av tro, gi av hjerte og gi av det du har.

27. Å GI MED TILLIT TIL HAM

Mark. 12,41–42:

«Jesus satte seg rett overfor tempelkisten, og han så på hvordan folk la penger i den. Mange rike ga mye. Men det kom også en fattig enke og la i to småmynter, verdt noen få øre. Da kalte han disiplene til seg og sa: «Sannelig, jeg sier dere: Denne fattige enken har gitt mer enn noen av de andre som la penger i tempelkisten. For de ga alle av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom alt hun eide, alt hun hadde å leve av.»

Historien om den unge bonden (sann historie)

En ung bonde hadde akkurat tatt over gården etter sin far. Solen skinte, det var vår og han skulle til å så sin åker med korn og nytt gress. Selv eide han ingen såmaskin, men kontaktet naboen for å få hjelp med å så. Nabobonden kommer og de klargjør såmaskinen for å så. «Hvor mange kg frø vil du så per mål (1000m²) jord» spør nabo bonden. Den unge bonden tenkte; Vel, etter anbefalingene på etiketten bør jeg så rikelig, «3kg pr mål» sa den unge bonden. Nabobonden så bort på han, «Din farfar var en troens mann, en mann av få ord, økonomien kunne til tider være knapp og han kunne bare så det han hadde. Han sådde 0,8kg pr mål, bøyde kne ved jordet og ba for avlingen som han enda ikke kunne se. Han var kjent for å ha de grønneste engene i området».

Som den fattige kvinnen ved tempelkisten som gav alt hun hadde er også historien om denne unge bonden og hans farfar en historie om å gi alt, for så å overgi resultatene til Gud. For kvinnen så vell som for bonden lærer kanskje disse historiene oss noe. Kanskje de kan lære oss å anerkjenne at Gud er min forsørger og den jeg kan sette min litt til midt i vanskelige tider.

Mange kan nok kjenne at vi lever i en tid hvor det er mer knapphet om pengene enn før. Kanskje er det nettopp i slike tider Jesus vil lære oss å ha vår fulle tillit til ham som vår forsørger, vår trygghet og vår Herre. Vi kan be om at Gud i dag vil gi våre hjerter lys til å se hvordan vi med vår økonomi kan leve i tillit og avhengighet til Ham.

28. KRAFTEN I SÅKORN

I Lukas kapitel 8 forteller Jesus historien om såmannen.

Når du sår et såkorn, gir du det en dødsdom. Det faller i jorden og dør. Men det står opp igjen, gjennom en åndelig lov Gud etablerte helt fra skapelsen av. Om det blir vannet og stelt vil det spire. Og det som spirer frem bærer samme DNA som kornet du la i jorden, i tillegg til en bonus opp mot 100 gangen. Slik fungerer loven om å så og høste, også når det kommer til våre penger.

Det er et eiketre inne i hver eikenøtt. Det eiketreet igjen produserer tusenvis av nye eikenøtter. Vi vet det er slik i naturen, men sliter med å tro at det skal fungere slik i våre egne liv. Når Gud taler til deg, eller gir deg talenter er det ofte i form av såkorn. Han ser etter jordsmonn som kan bære frem det han har talt. Men på grunn av at det noen ganger tar tid, aborterer vi såkornet vi har fått tildelt. Vi blir skuffet over å ikke få hele eiketreet med en gang.

Vi forsto ikke at Gud ga et såkorn som bærer i seg hele svaret. Ditt hjerte er jordsmonnet Gud kan bruke, og Den Hellige Ånd planter såkorn der. Hva er så utfordringen? Vi blir opptatt av verdens forlystelser og rikdommens bedrag. Vi blir lurt til å tro at Gud vil holde det gode borte fra oss. Dermed må vi sikre oss det i egen kraft. Søker velsignelsen, i stede for Velsignerens. I vers 18 (Luk. 8) sier Jesus at vi må passe på hvordan vi hører. Det vi verdsetter og forvalter vil dra til seg mer av samme slag inn i livet vårt. Verdsett menighetsfamilien din. Der du sår din tid, energi og penger inn i, vil over tid blomstre og gi rik frukt. Både i ditt liv og i Guds rike.

29. FRA MAGERT TIL MEKTIG

Luk. 9,12–17:

Da det led mot kveld, kom de tolv og sa til Han: "Send folkemengden av sted, så de kan gå inn i landsbyene og bygdene her omkring og komme i hus og få seg mat. For her er vi på et øde sted." Men Han sa til dem: "Dere skal gi dem noe å spise." De svarte: "Vi har ikke mer enn fem brød og to fisker, hvis vi da ikke går og kjøper mat til alle disse menneskene."

For det var omkring 5000 menn. Da sa Han til disiplene sine "Få dem til å sette seg ned i grupper på 50." De gjorde det og fikk alle til å sette seg. Da tok Han de fem brødene og de to fiskene, så opp mot himmelen, velsignet dem og brøt dem og ga bitene til disiplene, for at de skulle dele ut til folkemengden. Så fikk alle spise og bli mette, og tolv kurver med stykker som var til overs, ble samlet inn etterpå.

Vi trenger ikke være veldig god i matematikk for å forstå at fem brød og to fisk er langt i fra nok mat til å mate 5000 menn og familiene deres for Jesu disipler. Så Jesus sine ord om at de skulle mate tusenvis av mennesker med det lille de hadde av mat er noe vi lett skjønner hvorfor disiplene undret seg over.

Men denne hendelsen, som faktisk er én av miraklene som er skrevet ned i alle fire evangelier, viser klart og tydelig hvordan vi best forvalter det vi har, og hvordan vi kan utvide rekkevidden vår langt forbi vår egen kapasitet.

For ja, fem brød og to fisk er absolutt ikke nok til å mate tusenvis av mennesker. Men når disiplene tar det som i deres egne hender IKKE er nok, og gir det over i Herrens hender, så skjer det noe - det blir MER enn nok.

Til slutt så samles det inn tolv kurver med mat til overs etter alle har blitt mette - nok til én kurv til hver disippel, kanskje som en påminnelse om at med Gud så vil det alltid være nok.

I mine hender så ser det kanskje lite ut, men om vi er rause med det vi faktisk har og overgir det til Han som er både vår kilde og forsørger, så vil Han kan gjøre langt mer.

På lik måte så kan vi få være med å gi av det vi har til den menigheten som vi er en del av.

Når vi gir til Gud av det vi har, selv om det kanskje ser magert ut, så gjør denne handlingen av overgivelse og tro to ting:

- Det første er at det lærer oss å ha tillit til Gud istedenfor å ha tillit til kun det vi har og eier.
- Og nummer to, det forkynner hvem Jesus er for oss. Han som er vår kilde, Han som er vår forsørger, og Han som kan gjøre noe magert til noe mektig.

Så bli med å gi, også har vi forventning til å se hva Gud vil gjøre i tiden fremover.

30. Å GI – EN MEDISIN MOT GRÅDIGHET OG KILDE TIL LIV.

Luk. 12,15:

«Ta dere i vare for all slags grådighet! For det er ikke det en eier, som gir liv, selv om en har overflod.»

En av grunnene til at skriften løfter opp viktigheten av å gi av vår økonomi er at det fungerer som medisin mot grådighet. Praksisen av å gi fast til kirken er Guds måte å bryte materialismens grep om oss, som handler om å få og få, ved å øve oss på å gi.

Allerede fra vi er små barn begynte vi å øve på å dele med andre fordi vår naturlige tilbøyelighet er å ikke dele. Våre foreldre forsøkte å lære oss at det er ved å dele med andre at vi opplever glede og mestring. Fordi glede ligger i hjerte og ikke i lommeboken.

Her er den faste givertjenesten en god praksis som hjelper oss å gi regelmessig, slik at ikke tilfeldighetene får styre noe så viktig som hvordan vi forvalter det vi eier. Her er avtalegiro en gave til oss, slik at vi kan bestemme over pengene våre, så ikke de får bestemme over oss.

Og over tid vil vi merke at Gud ords er sant når den sier det ikke er «det en eier, som gir liv», men at det som er livgivende er å gi. I dag kan vi alle styrke givermuskelen i våre liv.

31. INVESTER KLOKT I DIN FRAMTID.

Luk. 16,8b–9 (ELB) Jesus sier:

«Det er faktisk slik at denne verdens mennesker er mer smarte mot hverandre, enn de som tilhører Gud. Ja, det rådet skal jeg gi dere, at det å bruke pengene sine til å hjelpe andre kan føre til at dere blir hilst velkommen til Guds evighet den dagen pengene her har mistet sin verdi».

Jesus avslutter en litt rar fortelling med dette utsagnet. Fortellingen handler om en fondsforvalter som rotet det til gjennom feilinvesteringer. Oppdragsgiveren oppdaget de store tapene og forvalteren ble avslørt. Han skjønte fort at han ville miste den godt betalte jobben. Han orket ikke tanken på en jobb som bussjåfør eller vaktmester. Eller i verste fall gå på arbeidsavklaringspenger...

Han visste hvor glad mennesker kan være i penger. Han fikk en idé. Gjennom å «fikse» på noen gjeldsbrev skaffet han seg noen venner, som på grunn av denne vennetjenesten, følte de stod i gjeld til den arbeidsløse fondsforvalteren. På denne måten skaffet han seg nok inntekt til å fortsette sin ekstravagante livsstil. Forvalteren hadde riktig nok et etisk kompass som ikke var riktig kalibrert, men fikk likevel anerkjennelse fra oppdragsgiveren for sin smarte måte å sørge for sin framtid.

For å holde oppe tempoet i kirkens arbeid med å gjøre Jesus kjent lokalt, nasjonalt og internasjonalt, har vår oppdragsgiver satset på at mange nok bidrar. Også med penger. Det beste, og mest forutsigbare er å gi gjennom fast givertjeneste. Men du må aldri tenke smått på dine enkeltgaver heller.

Kanskje akkurat du, en dag blir hilst velkommen hjemme i Himmelen av kvinnen fra Nepal som takker deg for at du bidro til hennes frelse. Hva har jeg med det å gjøre, spør du kanskje? Da vil kvinnen svare: På Gudstjeneste i gav du akkurat nok penger slik at evangelisten kunne fylle bensin til å nå min landsby.

32. ET MØTE MED JESUS FORANDRER FORHOLDET TIL PENGER

I Lukas 19, 1-10 kan vi lese historien om da Jesus møtte Sakkeus. Du vet - han som var liten av vekst, men ganske god til å klatre. Sakkeus hadde klatret høyt på rangstigen i Jeriko. Han var overtoller og svært rik. Men han var også svært hatet. Tollere ble sett på som forrædere av jødene fordi de krevde inn penger fra sitt eget folk for å gi til den romerske okkupasjonsmakten. Tollerne hadde også et rykte for å kreve inn mer enn det de skulle for så å stikke noe i egen lomme.

Nå kom altså Jesus til Jeriko, byen hvor Sakkeus bodde. Sakkeus ville se Jesus, men folkemengden sperret utsikten. Da kom klatreferdighetene til nytte. Sakkeus klatret opp i et tre og fikk se Jesus. Han blir også sett av Jesus, som inviterer seg selv på besøk til overtolleren. Folket var forarget over at Jesus besøkte en «syndig mann» som Sakkeus. Men Sakkeus ble forandret i møtet med Jesus. Møtet med Jesus forandrer også Sakkeus' forhold til penger:

Men Sakkeus stod fram og sa til Herren: «Herre halvparten av alt jeg eier vil jeg gi til de fattige, og har jeg presset penger av noen, skal de få firedobbelt igjen.» (v.8)

Også i dag vil et møte med Jesus og hans nåde og godhet påvirke vårt forhold til penger.

Individuelt, men også på et samfunnsplan: Der Jesus går fram har alltid det vært til fordel for de fattige og mest sårbare. Der Jesus tar inn går rettferdighet fram og korrupsjon og uærlighet konfronteres. I en samtid der penger og eiendeler prioriteres over det meste, snur møtet med Jesus prioriteringene ned – opp.

Har ditt møte med Jesus fått forandret ditt forhold til penger?

33. I BAKVENDTLAND FÅR DU MER VED Å GI

Joh. 3,16:

For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

Luk. 6, 38:

Gi, så skal dere få. Et godt mål, sammenristet, stappet og breddfullt, skal dere få i fanget. For i det målet dere selv måler med, skal det også måles opp til dere.

En fellesnevner for disse versene er å gi. Og det ser ut som at Gud liker å gi. Han ga Jesus for oss, så vi skulle få liv – også sier Han at om vi gir så skal vi få, og ikke bare det, men det skal være et godt mål som både er sammenristet, stappet og breddfullt.

Vi kan fort tenke at når vi gir, så blir det mindre av noe, med andre ord de vanlige prinsippene om pluss og minus. Jeg gir noe av det jeg har, ergo har jeg mindre. I Guds rike er det annerledes, litt sånn bakvendtland. Jesus sier at det ikke er et minusprosjekt å gi, det er det stikk motsatte, du får når du gir. Vi tror også at det vi gjør er med på å forme oss. Vi har mange praktiske eksempler fra det ellers i livet fra både tannpuss, kosthold og trening. Når Jesus oppfordrer oss til å gi tror vi dette er en handling som former og hjelper oss å gripe enda mer av hva Jesus har gitt for oss. Vi tror det Jesus sier og oppfordrer oss til er godt for oss, derfor vil vi også i dag invitere deg til å være med å gi.

34. ÅPEN MATBOKS

Fortellingen om når Jesus metter 5000 kommer av et grunnleggende behov. Folket trengte mat. Jesus sender da disiplene sine ut blant folkemengden for å samle inn det de finner. Og vi kan lese i:

Joh. 6,9–13

«Det er et barn her som har fem byggbrød og to fisker. Men hva er det til så mange?» Da sa Jesus: «La folket sette seg.» Det var mye gress på stedet, og de satte seg ned. De var omkring fem tusen menn. Da tok Jesus brødene, ba takkebønnen og delte ut til dem som satt der. På samme måte delte han ut av fiskene, så mye de ville ha. Da de var blitt mette, sa han til disiplene: «Samle sammen stykkene som er til overs, slik at ikke noe går til spille.» De gjorde det, og etter måltidet fylte de tolv kurver med stykker som var blitt igjen av de fem byggbrødene.

Her møter vi et barn med en åpen matboks som gir det han har til Jesus. Et barn som ikke sier: «Vent, la meg og min familie få spise først, så kan Jesus få det som er til overs!» Nei, han gir først. Uten noen form for sikkerhet om det i det hele tatt vil bli noe igjen til han. Kanskje er ikke underet i denne fortellingen hva Jesus gjør med det han får. Det er jo slik Jesus er! Men kanskje er underet dette barnet som gir 100% av nisten sin til Jesus?

På samme måte som det var et grunnleggende behov i folkemengden ved Galileasjøen. Tror vi at det finnes et behov i mennesker i dag også. Vi tror at verden trenger Jesus. Og vi ønsker å være en sjenerøs kirke, med sjenerøse mennesker, som gir av det vi er blitt gitt. Slik at Guds kirke kan ha nok, og mer enn nok til å gjøre evangeliet kjent for mennesker som enda ikke tror, og til å utruste de som allerede tror. Kanskje kan vi la oss inspirer av dette barnet med den åpne matboksen. Ved å legge det vi har i Jesu hender kan det bli til velsignelse for mange!

35. OPPDAG GIVEREN OG TA DEL I GIVERGLEDEN

Joh. 10,17–18

«Far elsker meg fordi jeg gir livet mitt for siden å ta det tilbake. Ingen tar mitt liv, jeg gir det frivillig. For jeg har makt til å gi det og makt til å ta det tilbake igjen. Dette er oppdraget jeg har fått av min Far»

Én av de største forskjellene på Gud og Djevelen er at Gud gir, mens Djevelen tar. Jesus sa at Djevelen var kommet for å stjele, myrde og ødelegge, mens Jesus selv kom for å gi liv og overflod (Joh. 10,10).

Et sikkert tegn på Jesu nærvær våre liv er at vi ønsker å gi. Desto mer Giveren (Jesus) får prege oss, desto større givere blir vi.

Israel hadde erfart Guds godhet. Da de skulle reise tabernaklet var de avhengige av at folket kom med offergaver. Alle ga med et villig hjerte (2 Mos. 35,21–29). Det ble faktisk gitt så mye at de fikk inn mye mer enn de trengte. Moses måtte til slutt rope ut at de måtte slutte å gi (2 Mos. 36,4–7).

Givertjeneste er smittsomt. Når det går opp for oss hvor mye Jesus har gitt til oss, får vi lyst til å gi. Til og med når vi har lite å rutte med, vil givertrangen fortsatt være der. Så lenge giveren, Jesus, er i livene våre, vil vi ha en lyst og glede til å gi under alle omstendigheter.

Menighetene i Makedonia var i nød og ble hardt prøvet, da de gikk gjennom en dyp fattigdom. Men midt i dette erfarte de en overstrømmende glede, som gjorde at de kjente seg rike og var villige til å gi. Derfor ga de over evne. Ja, de ba til og med inntrengende om å få bli med på gaven (2 Kor. 8,1–5). Dersom noen ber inntrengende om å få bli med å gi, snakker vi om i overkant ivrige givere. Makedonerne var så preget av Jesus at de verket etter å gi.

Den største gleden Gud gir oss, om vi ser bort fra frelsesgledden, er givergledden. Alle troende må få del i den, om du er fattig eller rik. I mine yngre år var jeg i ferd med å gjøre en tabbe. Noen av menneskene jeg møtte, var ekstremt fattige. Jeg tenkte at vi ikke kunne forvente at de skulle gi. De trengte selv all hjelpen de kunne få. Men så opplevde jeg at Herren arresterte meg. Hvem var jeg som skulle frata disse menneskene givergledden fordi de var fattige.

Herren har ordnet det slik at alle har mulighet til å være med å gi. Det er fordi han vil at alle skal få del i gleden som følger med givertjenesten.

36. VEKKELSE OG GIVERTJENESTE HØRER SAMMEN

Apg. 2,42–45:

De holdt seg trofast til apostlenes lære og fellesskapet, til brødsbrytelsen og bønnene. Hver og en ble grepet av ærefrykt, og mange under og tegn ble gjort av apostlene. Alle de troende holdt sammen og hadde alt felles. De solgte eiendommene sine og det de ellers eide, og delte ut til alle etter som hver enkelt trengte det.

Gjennom historien har kristne vært rause, helt fra den første kirkens fødsel ble det lagt merke til deres raushet og evne til å hjelpe andre.

Noe av det som kjennetegnet de første kristne og den første menighet i Jerusalem, var at de var en gruppe mennesker som solgte alt det de eide og ga dette til kirken og Guds rike. Det å gi var en helt sentral del av de første kristnes liv. Kanskje var det nettopp fordi Jesus snakket mye om dette med å gi, være raus eller å ofre med våres midler.

Hvis vi ser på Jesu lære i Bergprekenen berører han flere sentrale temaer i den kristne tro og liv, blant annet kan vi lese om bønn, bekymring og “den gylne regel”. Midt i denne skjellsettende prekenen snakker Jesus om å gi. Han sier at når vi gir til de fattige skal vi ikke utbasunere at vi gir og heller ikke hvor mye vi gir, men vi gir i det skjulte. Når vi gir i det skjulte vil han som ser i det skjulte lønne den som gir. Jesus sier også i Bergprekenen at vi ikke skal samle skatter på jorden, men i himmelen. Han utfordrer oss til å ikke bekymre oss over morgendagen, men å søke Guds rike først (Matt 6,1–4) også med våres midler. Å gi var helt sentralt i Jesu undervisning.

Givertjeneste og Guds tanker om forvaltning finne du også hos profetene i det gamle testamentet, her vektlegges det hvem vi skal gi til. Vi blir oppmuntret til å gi til de fattige, til enkene, til migrantene og til Guds hus. Du vil finne dette som en tråd gjennom hele det gamle testamentet.

Det er noe annet vi også kan legge merke til når vi ser på givertjeneste i det gamle testamentet. Når Guds folk vender ryggen til Gud, eller vandre fra Gud slutter de å gi. Når det er vekkelse eller Guds folk vandrer med Gud er en av effektene en raushet og villighet til å gi av sin økonomi og eiendeler. Det virke som om vekkelse og givertjeneste går hånd i hånd. (2 Krøn. 31,1-14)

Når Guds folk vekkes opp søker de Gud først, Hans nærvær, Hans hjertesaker det betyr også å gi.

Hvorfor er det slik?

Jeg tror at svaret er enkelt, «der din skatt er der er også ditt hjerte» (Matt. 6,21).

37. RESPONS PÅ BEHOV OG LIVSSTIL I GENERØSITET

Som Guds menighet må vi være med å bygge samfunnet vi ønsker å bo i og gi videre til den neste generasjonen. Apostlenes gjerninger forteller oss om et karaktertrekk som vi virkelig trenger mer av: sjenerøsitet.

Apg. 2,45–47:

Alle de troende holdt sammen og hadde alt felles. De solgte eiendommene sine og det de ellers eide, og delte ut til alle etter som hver enkelt trengte det. Hver dag holdt de trofast sammen på tempelplassen, og i hjemmene brøt de brødet og spiste sammen med oppriktig og hjertelig glede. De sang og lovpriste Gud og var godt likt av hele folket. Og hver dag la Herren til nye som lot seg frelse.

De var ikke bare apostlene, heller ikke bare de med de meste pengene som ga til arbeidet. Det var heller ikke de med største eiendommene eller de med mest og best mat (Jordbruks-samfunn) som solgte ting for å samle inn inntekt. Det er skrevet at alle var med på den handlingen. Alle deltok og gjorde sin del. Alle var med å være sjenerøs med det de kunne selge og gi. Alle skjønte at de var i den trosreisen sammen innebar å bidra med penger og andre praktiske behov.

Vi holder trofast sammen, vi spiser sammen, vi tjener sammen, vi oppdrar våre familier sammen, vi tar vare på hverandre når det er et behov. La oss også gi sammen med en overnaturlig sjenerøsitet som de før oss har vært et forbilde for og utfordrer Guds menighet til å gjøre her og nå i dag.

Det siste vi leser er at Guds menighet var godt likt av hele folket. Når de rundt oss ser hvor ros vi er med hverandre, hva vi bruker pengene Gud velsigner oss med så har det potensialet til å tiltrekke mennesker til Gud. Å være sammen og å gi sammen er to prinsipper som skal påvirke menigheten og samfunnet rundt oss til å være overnaturlig i vår sjenerøsitet og givertjeneste.

38. LIKE ÅNDELIG SOM BØNN

Apg. 10,1-4:

I Cæsarea bodde en mann ved navn Kornelius, som var offiser ved Den italiske bataljon. Han var en from mann, og både han og hele hans hus hørte til dem som fryktet Gud. Han ga ofte gaver til de fattige blant jødene og ba stadig til Gud. En dag ved den niende time hadde han et syn. Han så tydelig en Guds engel som kom inn til ham og sa: «Kornelius!» Kornelius stirret på ham og sa forferdet: «Hva vil du, herre?» Engelen svarte ham: «Dine bønner og gaver til de fattige har steget opp til Gud, så han er blitt minnet om deg.

Generøsitet er en naturlig del av et gudfryktig liv

- Kornelius fryktet Gud og som resultat av dette hadde han barmhjertighet til Guds folk, som var Israel og særlig til «de fattige blant jødene».
- Når vi elsker Jesus blir vi også glad i hans Menighet, som Jesus har kjøpt ved sitt blod.
- Kjærlighet til Guds Menighet innebærer å se menighetens behov ikke minst materielle og gi etter anledningen.

Givertjeneste er like åndelig som et bønneliv

- Gavene til Kornelius og hans bønner til Gud er nevnt i sammen to ganger i dette avsnittet.
- Vi tenker ofte på bønn som på en åndelig tjeneste, mens givertjeneste er baren en materielle ting, en løsning for å betale regninger, men Gud legger merke til og minnes om både bønner og gaver.
- I Rom. 12 står givertjeneste som en av nådegavene på lik linje med profetisk ord.

Våre «gaver til de fattige» stiger opp til Gud

- Åpenbaringsbok forteller oss hvordan våre bønner stiger opp for Gud. (Joh.Åp. 8,4)
- Man antar at innsamlende midler går til menighetskassa eller til en misjonskonto, men Bibelen sier at våre gaver «stiger opp til Gud»... sammen med våre bønner som vi ber.
- Salomo sier at «Den som hjelper den fattige, låner til Herren, som vil lønne ham for det han har gjort.» **Ords.19,17**. Når vi hjelper og gir, oppfatter dette Gud som om vi låner direkte til Ham.

Gud husker og belønner alt vi gjør i hans navn

- Når vi ber og når vi gir, inviterer vi Gud til å gi oss et svar eller reagere på en viss måte.
- Han lytter, han ser, han «blir minnet» om oss... og han responderer, gir oss bønnesvar, velsigner en glad giver, dekker alle våre fysiske og åndelige behov i mye større grad enn det vi forventer eller har fortjent.

39 – KJÆRLIGHETEN GIR

Apg. 20,35:

Husk de ordene Herren Jesus selv sa: Det er saligere å gi enn å få.

Det å gi kan fort bli rutinemessig, noe som mangler personlig preg, noe som gjøres av plikt eller med følelsen av skyld. Noen ganger gir vi mennesker fordi vi blir følelsesmessig berørt eller føler oss skyldbetyngt til å gi. Andre ganger gir vi frivillig fordi det er i vår egen interesse å gi. Å gi har mange aspekter, men i en bibelsk sammenheng handler det primært om et forhold mellom meg og Gud.

Det er en respons fra meg til en Gud som har evnen til å sørge for meg. Min relasjon er basert på at mitt liv er forankret i Kristus, og jeg har full tillit til ham. Derfor blir det å gi en kjærlighetsgjerning tilbake til noen som har gjort så mye for meg.

Moder Teresa sa det slik at: «Kjærligheten måler ikke opp, den bare gir»

Min gave blir som en refleks på min takknemmelighet til han som jeg har en relasjon til. Den relasjonen skaper et ønske om å gi, fordi det er saligere å gi enn å få.

Men bibelen snakker om å «Gi så skal du få» (Luk. 6,38) Hva med det?

Prinsippet her er det samme. Ved første øyekast kan det virke litt egoistisk og med en skjult agenda. Men i sammenhengen skriften plasserer dette prinsippet, handler det ikke om egoisme eller selvopptatthet. Det handler om hvordan Gud er og hvordan Han handler. Det er to aktører involvert her. Å gi kommer fra min side, basert på min kjærlighet til Gud, og å motta kommer fra Guds side, basert på Hans kjærlighet og karakter.

40. Å BESTIGE FJELLTOPPER

Når vi nå ser tilbake på de tre til fem siste årene, kan vi se at vi som kirke har påvirket en rekke mennesker. Tenk på hvert enkelt menneske vi som kirke har møtt gjennom vårt arbeid for barn, gjennom vårt ungdomsarbeid, gjennom vårt gudstjenesteliv, gjennom vårt arbeid for seniorer eller vårt diakonale og misjonale arbeid. Alle disse møtepunktene har vi kunne peke på Jesus gjennom det vi er og gjennom det vi gjør.

Vi kan sammenligne dette med fjellvandring. Her vi står nå, kan vi snu oss tilbake og se på ulike fjelltopper og fjellknauser vi har besteget. Hver av disse toppene kan symboliserer ulike møtepunkter med ulike mennesker. En topp kan være vårt juniorarbeid. En annen kan være leiren vi hadde i fjor. En kan være alle gudstjenestene våre.

Her vi står nå ligger det en rekke vakre fjellknauser foran å bestige. Se for deg alle de barn og unge som vi kommer til å berøre. Tenk at de som kommer til å bli velsignet gjennom vårt diakonale arbeid. Forestill deg alle de som vil komme nærmere Jesus i de kommende månedene som ligger foran.

Du vet at enhver knaus eller topp som skal bestiges, kreves det energi. Det kreves krefter for å bestige topper. Vi som kirke ønsker å påvirke mer. Vi ønsker å berøre enda flere. Men vi ser at for å bestige flere topper, trenger vi mer kraft. Både gjennom bønn, men også gjennom våre midler. Du kan være med å så inn i det gode arbeidet som kirken gjør. Du kan være med på å investere inn de kommende møtepunktene ved å gi din kollekt til kirken.

I Første Korinterbrev 3 leser vi følgende: «Jeg plantet, Apollos vannet, men Gud ga vekst.» (1 Kor. 3,6 BGO)

Jeg tror at du og jeg er som Paulus og Apollos. Vår oppgave er å plante og vanne, så er det Guds oppgave å gi vekst. Din måte å plante og vanne på, kan være å gi tid til tjeneste og gi av dine midler.

Jeg ønsker å være i en kirke som har et mål om å bestige mer, og da utfordrer jeg deg til å bli med på reisen. Både som frivillig, men også som en som gir av dine midler til Guds rike!

41. EN NY VIRKELIGHET, FRA EIER TIL FORVALTER

1 Kor. 6,19–20

Vet dere ikke at kroppen deres er et tempel for Den hellige ånd som bor i dere, og som er fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv. 20 Dere er kjøpt, og prisen betalt. Bruk da kroppen til Guds ære!

Paulus underviser de kristne i Korint om at kroppene deres er templer for Den Hellige Ånd og tilhører Gud. Når Paulus sier at vi som troende er «kjøpt», er bakteppet slaver som ble kjøpt fri på slavemarkeder. Jesus kjøpte oss med sitt dyrebare blod, satte oss i frihet, og så velger vi frivillig å få en ny Herre. En god herre. Jesus er Herre (kyrios iesous) er den korteste trosbekjennelsen som finnes i Det nye testamente, og å bekjenne Jesus som Herre er inngangen til det kristne livet. At Jesus er Herre betyr at alt vi er og har tilhører Han.

Leif skal hjem til jul. Han kjøper seg en pose med smultringer på Gardermoen, og setter seg ned ved et bord for å vente på flyavgangen. Det sitter en eldre herremann ved bordet, med rufsete hår og skjegg. Idet Leif strekker seg fram og tar en smultring, så ser han at den eldre mannen får et underlig smil om munnen. Sikkert en bygdeoriginal. Leifs mistanke blir bekreftet idet den eldre herremannen plutselig tar en smultring. Han gomler den i seg, og tørker bort smulene fra skjegget. Leif kjenner at sinnet bygger seg opp på innsiden. For en frekkhet. Hvordan våger han å spise en av mine smultringer! Leif river posen til seg, og går med bestemte steg mot gaten. Han tar hånda inn i lomma for å finne boardingkortet, og.... Der var det en urørt pose med smultringer. Nå har Leif to poser. Å, nei! Posen jeg har spist av tilhørte den eldre mannen!

Idet Leif innser dette, skjer det et paradigmeskifte. Han ser den samme virkeligheten med nye briller. Det samme skjer med oss idet vi innser at pengene våre ikke tilhører oss selv. De tilhører Gud. Når vi gir tiende er ikke dette et urimelig krav fra Gud, men et tegn på Hans raushet idet han lar oss sitte igjen med 90%. La oss ære Jesus, vår Herre, med våre liv, vår tid og våre penger. Som en respons på Hans uendelige kjærlighet til oss.

42. GJELDER PRAKSISEN RUNDT GIVERTJENESTE I DEN GAMLE PAKT OGSÅ I DEN NYE PAKT?

1 Kor. 9,13–14:

Vet dere ikke at de som gjør tjeneste i tempelet, lever av tempelets inntekter, og at de som tjener ved alteret, får sin del av det som ofres på alteret? På samme måte har Herren bestemt at de som forkynner evangeliet, skal leve av evangeliet.

Hva i GT er fortsatt gyldig for oss i dag? Noen ting er det slutt på, som dyreofringene. Andre ting fortsetter, som forbudene mot å stjele eller myrde. Men hvordan er det med givertjenesten? Dette svarer Paulus på her. Han begynner med tempelet i Jerusalem som var et sted for tilbedelse og tilgivelse av synd, formidlet gjennom forskjellige ofringer. De som arbeidet i tempelet, prestene, hadde også et ansvar for å undervise Guds ord til folket. Tempelet var altså hjertet av gudslivet i Israel.

Hvordan ble denne tempeltjenesten holdt i gang? Jo, ved at prestene fikk det de trengte for å leve fra gavene folket ofret til Gud: spontane takknemlighetsoffer, offer for synd og tienden, en fast gave på 10% av folkets inntekter som ble gitt til tempelet (4 Mos. 18).

Da Jesus kom og døde for våre synder ble tempelet unødvendig. Sentrum for gudsdyrkelsen flyttes til Jesus selv og finner sted i den lokale menigheten. Hvordan blir denne gudsdyrkelsen opprettholdt økonomisk? «På samme måte», sier Paulus! «De som forkynner evangeliet, skal leve av evangeliet», fortsetter han. Hva betyr det? «De som forkynner evangeliet», kan forstås som de som har åndelig forkynner- og hyrdeansvar i og ut fra menigheter: pastorer og evangelister. «Å leve av evangeliet» betyr at disse også får sine inntekter gjennom det Guds folk gir av gaver til Gud slik som i GT. Dette har Herren bestemt, sier Paulus til og med, kanskje en referanse til Jesu ord om at arbeideren er sin lønn verdt (Luk. 10,7).

Betyr det at vi også må gi 10% av våre inntekter slik de gjorde det i GT? Det er riktig at tienden ikke nevnes veldig tydelig i Det nye testamente. Samtidig ville det være merkelig om kristne, som har fått alle sine synder tilgitt, Guds Ånd på innsiden og evig liv, skulle gi mindre enn israelsfolket som ikke hadde noen visshet om dette. Ikke som en lov som er pålagt oss, men som en takknemlighetsgave til Gud for alt han har gjort for oss gjennom Jesus.

43. FORVALTER ELLER FORBRUKER?

Vi er jo storforbrukere av det meste. Vi konsumerer og klikker hjem, spiser opp og reiser for store summer. Men det er forskjell mellom å investere/forvalte og å forbruke.

Å forvalte er å skape verdi over tid, en investering. Å se at et såkorn blir til en åker. Å sette verdiene i sving. Forbruk er kortsiktig og det blir tomt.

1 Kor. 10,26:

For jorden og det som fyller den hører Herren til.

Hvis vi ser på ressursene våre med dette bakteppet: «Alt eies av Gud og forvaltes av oss»

Det fins tre hovedkategorier holdninger knyttet til det å gi til Guds sak:

- A. "Alt tilhører meg, og jeg gir frivillig det jeg har lyst når jeg kjenner det rett".
- B. "10% tilhører Gud, resten (90%) tilhører meg".
- C. "Alt tilhører Gud" Ved frelsen tok Jesus over "konkursboet", og jeg står ikke lenger som eier, men som forvalter av de økonomiske ressurser jeg rår over.

Gjør det noe med hvordan vi bruker ressursene våre? Jeg tror svaret er JA. Her er det mange som har gått foran oss og tatt noen steg i tro som har kostet. Dette er de som bygde, som satset. Derfor kan vi samles her i dag. Dette er de som kjøpte et trommesett selv om de syns det var bråk fordi de så at det var nødvendig for å henge med i tiden. De som arrangerte en ungdomsklubb i kirka som du kunne gå i på 90-tallet og som fortsatt er med som ledere så barna dine kan gå der. De som forvaltet ressursene og sådde ned slik at vi kan dra nytte av avkastningen.

Alt vi har er vi gitt av Gud. Ikke gitt oss å forbruke, men det er fortsatt hans, for oss å forvalte!

Han har delegert oppgaven til oss.

I Matt. 25 kan vi lese lignelsen om talentene. Herren reiste bort og overlot verdiene til sine tjenere. Det var ikke den som hadde gravd ned talentene, men den som hadde forvaltet talentene som ble kalt en god og trofast tjener. Lignelsen avsluttes med at den som forvalter godt det han har fått kan betros enda mer.

Tida vår og pengene våre viser hvor prioriteringene våre ligger. Å investere i Guds rike er en beslutning som bygger på en tillit til Gud og en forståelse av hvem Han er. Da er man ikke styrt av frykt for at det ikke er mer igjen. Da kan man øse ut og forvalte med forventning og avkastning. Det er mye rikere enn å forbruke. På kjøpet får vi løfter. Løfter om at Han som skapte himmel og jord, som har makt til å utrette mer enn vi forstår, Han har lovet å gi oss det vi trenger.

44. OM SAMMENHENGEN MELLOM GUDSTJENESTE, NATTVERD OG KOLLEKT.

Da de første kristne møttes i hjemmene sine og feiret gudstjeneste og delte nattverd, så tok alle med seg felles mat til bordet, som de delte og spiste sammen. Det som var til overs, det gikk til de som trengte det, både innad i menigheten, men også til andre i området. Kollekten var akkurat det ordet betyr – to collect – samle inn – og deretter dele ut.

I 1. Korinterbrev (1 Kor. 11,17-27) kritiserer Paulus menigheten i Korint for å ikke feire Herrens måltid slik de skulle. Det er faktisk ikke Herrens måltid i det hele tatt hvis de ikke gjør det på en måte som vitner om Jesus. Altså – jeg tviler på at det var ordene de brukte eller vinen eller brødet det var noe feil med. Det var ikke diskusjonen om hva brødet og vinen egentlig var eller hvilke ord de brukte. Men måltidet vitnet ikke om hvordan Guds rike fungerer. De hadde begynt å gjøre forskjell på folk. De tok ikke hensyn til de fattige. Noen fikk mer mat enn andre, og det ble veldig tydelig hvem som var fattige og ikke. Paulus er tydelig: Da kan dere like gjerne spise hjemme. Så minner ham dem på det Jesus sa om nattverden: Gjør dette til minne om meg. Når vi samles, og spesielt i nattverden, skal vi samles på en måte som faktisk gir oss en smak av den rausheten som Guds rike flyter over av. Nattverden er ikke bare en individualistisk handling der hver og en av oss får en gave fra Gud eller en handling der vi får individuell tilgivelse. Måten måltidet uttrykket hvilket fellesskap vi er kalt til å være. Og en viktig del av det fellesskapet er alles felles ansvar for at alle har det de trenger. Måltidet de kristne delte da de møttes hadde en helt praktisk og sosialt utjevner funksjon: At alle fikk nok.

Selv om vi ikke alltid deler faktiske måltider når vi samles som kristne, er kollekten en videreføring av denne praksisen. At når vi møtes, så skal det bære preg av Guds kjærlighet og raushet, også når det handler om penger. Vi gir inn i fellesskapet, som skal sørge for at alle lemmene på Kristi kropp har det de trenger. Å samles «til minne om Jesus» handler om å minne hverandre på at vi er én kropp som deler av det vi har, spesielt med tanke på de som har minst.

45. DET FØRSTE, FASTE OG BESTE

2 Kor. 8,1-5:

Vi vil nå gjøre kjent for dere, søsken, hvor stor nåde Gud har vist menighetene i Makedonia. For i sin nød ble de hardt prøvet, men deres overstrømmende glede og dype fattigdom har gjort dem rike og villige til å gi. De ga etter evne, ja, over evne og frivillig, det kan jeg bevitne. De ba inntrengende om å få bli med på gaven og tjene de hellige sammen med oss. Og de ga ikke bare slik vi håpet, men de ga seg selv, først til Herren og så til oss, slik Gud vil det.

Her oppmuntrer Paulus Korintermenigheten til å gi generøst og bruker menighetene i Makedonia som eksempel på (fri)villig og raus givertjeneste.

Ut fra teksten vi leste her, samt supplert med noen andre skriftreferanser vil vi løfte fram tre bibelske prinsipper omkring givertjeneste.

1. Vi gir det første

....de ga seg selv, først til Herren.... For Makedoniamenighetene betydde dette at pengene naturlig nok fulgte med.

Bibelen oppfordrer oss til å gi det første av vår inntekt - jmf. Ordspr. 3:9-10 – Gi Herren ære med det du eier, med førstegrøden av din avling.... (les; inntekt)

2. Vi gir fast

Makedoniamenighetene insisterte på å få være endel av pengeinnsamlingen. Dette viser en villighet og ansvarsfølelse som løfter fram som forbilledlig.

jmf Mal 3:10

- A. Vi gir et fast sted, «forrådshuset» - det vil si ditt åndelige mathus eller din lokale menighet.
- B. Vi gir et fast beløp – Her løftes tienden fram som et godt utgangspunkt.
- C. Vi gir et fast tidspunkt (jmf 1. Kor.16:2 og det å gi «på lønningsdagen»)

3. Vi gir det beste

Makedoniamenighetens fattigdom var ikke et hinder for å gi. De gav både etter evne og over evne. Menighet og misjon hadde høy verdi og derfor hadde givertjenesten høy prioritet.

Jmf. Joh. 12:1-10 hvor Maria gav det mest kostbare hun hadde (nardussalve) til Jesus. Hun gav ikke en rest, men det som var best.

Bli med å gi det første, faste og beste til menighet og misjon.

46. DEN SOM ELSKER GIR

2 Kor. 8,7–8:

Dere har jo overflod av alt: av tro og tale, av kunnskap og iver og av den kjærlighet dere har fra oss. Så må dere også med denne gaven vise deres overflod! Jeg sier ikke dette som en befaling, men jeg nevner de andres iver for å prøve om kjærligheten er ekte hos dere.

Kjærlighetens ekthetssertifikat

Når Paulus motiverer menigheten i Korint til en organisert innsamling av en pengegave, viser han til iveren som menigheten i Makedonia hadde for å delta i gaveprosjektet. Viljen til å gi fremstilles som testen på om kjærligheten er ekte. Paulus sier at han nevner de andres iver for å prøve om kjærligheten er ekte hos dem. Kjærlighet uten vilje til å gi er fake. Givervilje er kjærlighetens ekthetssertifikat.

Kjærligheten tvinger ikke

Kjærligheten kan ikke tvinges og tvinger ikke. Derfor skriver ikke Paulus om å gi som en befaling, men som et normalt resultat av ekte kjærlighet. «Jeg sier ikke dette som en befaling.» Ekte kjærlighet har naturlig og naturligvis ekte givervilje som konsekvens. Kjærligheten er årsak, og å gi er logisk følge. Dette er ikke tvang, men naturlig frihet. Vi gir ikke for å få, men fordi vi elsker.

Forbilder med positiv smitteeffekt

På forskjellige områder i livet har vi forbilder som inspirerer og motiverer oss i livet. Dette gjelder for eksempel innen idrett. Forbildene setter standard som strekker oss og motiverer oss. Gode fotballspillere i dag vil kunne fortelle historien til andre gode fotballspillere som deres forbilder.

Også i givertjenesten bør vi søke gode forbilder. Mennesker med kjærlig raushet og glede ved å gi er gode forbilder. Sjenerøsitet er attraktivt, noe vi vanskelig kan påstå om gjerrighet. Vår Mester Jesus Kristus er vårt største forbilde på kjærlighet som gir.

Andres iver kan være våre forbilder og gi positiv smitteeffekt. Makedonerne elsket å gi fordi de elsket Gud og mennesker. Det er klokt med gode forbilder. De som er ekstra gode på et område setter standard og hjelper oss andre som orienteringspunkt og inspirasjon for vår praksis.

Så la oss gi ut fra kjærlighet, uten tvang og motiveres av Mesteren og andre som gir av et raust hjerte.

47. VILLIGHET TIL BEHAG

2 Kor. 8,12

«For dersom villigheten er til stede, da er den til behag etter det den har, og ikke etter det den ikke har»

Har du noen gang hørt noen si, eller tenkt det selv, at «når jeg bare tjener litt bedre, skal jeg begynne å gi»? Eller hva med denne: «Hvis jeg vinner i Lotto, skal jeg gi tiende til menigheten!». Begge deler er flott – du må gjerne gi mer til menigheten når du får mer på kontoen.

Men sannheten er at det sjelden funker slik. Jeg tenker da ikke først og fremst på det å vinne i Lotto, selv om sjansen statistisk er ytterst liten, i alle fall når det gjelder de største premiene. Det jeg tenker på, er at det å gi, ikke først og fremst handler om å ha mye eller lite, men om hjertet bak.

Et villig hjerte er viktigere enn en feit bankkonto eller hell i pengespill. Ikke bare fordi det er en edel innstilling, men fordi det helt konkret merkes.

«Dersom villigheten er til stede», sier Paulus. Det betyr med andre ord at den ikke uten videre er der. Vi kan for eksempel motiveres av ulike ting når vi gir. Tvang fungerer generelt dårlig. Berøres vi følelsesmessig, sitter pengene ofte løsere. Men uavhengig av motivet for å gi, er det altså slik at villigheten er helt uten effekt hvis den knyttes til noe vi ikke har.

Villigheten sier ikke «Hvis jeg bare hadde...». Villigheten sier «Hva har jeg?».

Generøse mennesker kjennetegnes ikke først og fremst ved at de har alt, men at de gir av det de har. Vi sier ofte at «kjærlighet er et verb». På samme måte vises også villighet i aktiv handling.

Givertjeneste handler generelt mer om vilje og vaner enn om følelser. Og som alt annet, begynner også dette i det lille. Villighet til å gi når vi har lite, er en innstilling vi tar med oss når vi får mer å rutte med – for «den som er tro i smått, er også tro i stort».

Bestem deg for å gi villig ut fra det du har, i stedet for tomme løfter om noe du skulle ønske du hadde. Da blir villigheten til behag – for Gud, som ser til hjertet – og for mottakeren, fordi den faktisk utretter noe.

48. GI MED GLEDE

Igjen skal vi få lov til å være med og gi. Det er både en nåde og en glede. Men det er du og ingen andre som bestemmer hvor mye du skal gi. Hør, kollekt eller givertjeneste bør aldri bli kun en vane. Enten du gir fast via nettbanken, eller du vippser eller gir kontant i gudstjenesten, eller begge deler, vær bevisst at det å gi til din kirke og Guds rike, er gudstjeneste.

Hør hva Paulus sier i **2 Kor. 9,7**: Enhver skal gi det han har bestemt seg for i sitt hjerte, ikke med ulyst eller av tvang. For Gud elsker en glad giver

Vi skal altså ta en beslutning i vårt hjerte, ikke bare med hodet, om hvor mye vi skal gi. Det handler om bevissthet, om rett motiv, om tro og kjærlighet, og om det som gir oss en indre glede.

Du skal få tre enkle og gode råd:

For det første, Vær takknemlig.

Takk Gud for det du har, enten det er mye eller lite. Takknemlighet skaper glede og tro i livet, ikke minst når du skal gi.

For det andre; Ha en plan!

Ikke sløs med det du har, men vær en god forvalter av din økonomi. Du kan spare mye på å ha et budsjett, og ikke la tiende og gaver komme nederst på listen!

Men enten du har mye eller lite å rutte med, pass deg for gjerrighet og smålighet. Vær en giver!

I den engelske Message-bibelen står det i **Ords 11:24**:

«Den sjenerøses verden blir større og større, men den gjerriges verden bli trangere og trangere»

Dette handler ikke først og fremst om penger, men om en livsstil! Når takknemlighet og sjenerøsitet blir en livsstil, blir det lettere å prioritere tiende og faste gaver øverst og ikke nederst i budsjettet ditt.

For det tredje; Gi med glede:

Gud elsker deg uansett hvor mye du gir, eller om gir eller ikke, men det er en stor glede å være en glad giver, og Gud elsker faktisk at vi gir med glede!

Velkommen til å gi. Ta en beslutning - og gi med glede!

49. VÅR RESPONS ER VÅR TILBEDELSE

2 Kor. 9,11–12:

Dere skal ha rikelig av alt, så dere gjerne vil gi. Og så skal takken stige opp til Gud når vi overbringer gaven. For denne tjenesten, denne gudstjenesten, er ikke bare en hjelp for de hellige i deres nød; den skaper også en overflod av takk til Gud.

Ta noen sekunder og tenk: Hva er du takknemlig til Gud for? Kanskje er du mest takknemlig for hans nåde og tilgivelse, kanskje for menneskene i livet ditt, kanskje et konkret bønnesvar eller noe annet Gud har gjort. Utgangspunktet for hvorfor denne kirken eksisterer og hvorfor vi kan leve med Jesus er jo hva han har gjort, og ikke hva vi gjør.

Men utfra de tingene som Gud gjør, så kan vi gi respons! Et hovedfokus i våre gudstjenester er å gi ære til Gud. Derfor starter vi med tilbedelse, vi har en verdi for tjeneste og vi bruker tid i takk til Gud. Alt dette er en respons fra oss på hva Gud gjør i livene våre, og vi kan gi den responsen på mange forskjellige måter. Vi kan gi respons med stemmene våre – i lovsang og bønn. Vi kan gi respons med tiden vår – i tjeneste og tidsprioritering. Vi kan gi respons med økonomien vår – i givertjeneste og generøsitet.

Dette verset lærer oss at når vi er generøse og når vi gir i givertjenesten så skapes det en overflod av takk til Gud! Gaven vi gir i dag er ikke bare en fin ting å gjøre, men det er en del av vår tilbedelse til Jesus. På samme måte som lyden av våre stemmer tilber ham, så gjør vår givertjeneste det samme.

50. DE RIKE I DENNE VERDEN

1 Tim. 6,17–19:

Du skal innskjerpe for dem som er rike i denne verden, at de ikke må være overmodige og ikke sette sitt håp til den usikre rikdom, men til Gud. Han gir oss rikelig av alle ting, for at vi skal nyte dem. De skal gjøre godt, så de kan være rike på gode gjerninger, være gavmilde og gjerne dele med andre. På den måten samler de seg en skatt og legger en god grunnvoll for den kommende tid, slik at de kan gripe det virkelige liv.

Her har Paulus noen formanende ord til de rike i denne verden. Vil han «ta» de rike? Ikke nødvendigvis. Paulus understreker at vi skal ha det godt og at det er lov å nyte. Samtidig er han opptatt av at de rike ikke skal oppfatte seg som en endestasjon, men en sendestasjon. Han peker på at sann rikdom ikke handler om å samle, men å dele og være gavmild.

Mitt spørsmål er; Hvem er de rike i denne verden? Intuitivt tenker nok de fleste på noen andre enn seg selv. Faktum er den at du er mangemillionær bare i kraft av å være nordmann. Pr. dato (april 23) har oljefondet (Statens pensjonsfond utland) en verdi på 14.200 milliarder

kroner. Lille Norge troner blant de 30 land med størst totalt BNP (bruttonasjonalprodukt). Ser vi BNP i forhold til innbyggertall er vi på årlige målinger alltid blant de 5 rikeste land i verden og vel 63% høyere en gjennomsnittet i for EU (2021-tall). Tar vi i betraktning velferdssystem og gratis velferdsgoder vi definitivt blant verdens mest privilegerte.

Ikke overbevist enda? Fra tid til annen gjør The Economist en utregning basert på makroøkonomisk tall for alle verdens land. Dagens næringsliv referer for noen år siden til en slik utregning som viser at dersom du har netto verdier (Alle eiendeler fratrukket all gjeld) på over 25 000 kr så er du blant den rikeste halvpart av verdens befolkning. Er du god for 700 000 kr (netto verdier) er du blant den rikeste 10-prosenten. Har du samlet deg jordisk gods for over 8 millioner kroner tilhører du gruppen av verdens 1 prosent rikeste.

Hva gjør rikdommen med oss og hva gjør vi med rikdommen?

Blir vi mer rause, delevillige, gavmilde og rike på gode gjerninger?

Vi må jo alle svare for oss selv. Paulus sier at de gavmilde oppdager ekte rikdom og invester i evige skatter.

Tilleggsinfo: Nordmenn er i følge ssb på europatoppen for personlig konsum, med en indeks på 125. En indeks lik 125 betyr at den gjennomsnittlige nordmann konsumerer 25 prosent mer enn den gjennomsnittlige EU-borger. Vi ligger også høyeste i Norden. Statistikken viser at vi bruker særlig mye (mer enn andre) på klær, sko, møbler, husholdningsartikler, vedlikehold og oppussing. Tallenes viser oss at økt rikdom generelt kanaliseres i økt forbruk. Kanskje eneste vaksine mot usunn materialisme er givertjeneste?

51. ØV DEG PÅ Å IKKE ELSKE VERDEN

1 Joh.brev 2,15–17:

Elsk ikke verden eller de ting som er i verden. Hvis noen elsker verden, er vår Fars kjærlighet ikke i ham. For alt som er i verden, kjøttets lyst, øynenes lyst og stoltheten i livet, er ikke av vår Far, men av verden. Verden forgår, det samme gjør verdens lyst. Men den som gjør Guds vilje, forblir til evig tid.

I disse versene får vi en ganske klar utfordring: Ikke elsk verden. Det kan bety mange ting, men fremfor alt betyr det frigjøring. Frigjøring fra alt som ikke er av Gud. Frigjøring fra alle forgjengelige og midlertidige ting. Hvis vi kan frigjøres fra vår kjærlighet til verden, så vil vi oppdage at dette ikke er en begrensning på livene våre, men en forløsning til å hengi oss med alt vi har til Gud.

En konkret øvelse i denne utfordringen får vi hver gang vi oppmuntres til å gi til menighetsfellesskapet. Når vi gir i kollekt, er det en øvelse i å ikke elske verden eller de ting som er i verden, og samtidig en øvelse i å gi til Gud det som tilhører ham.

Mange av oss må vel bare innrømme at givergleden synker i takt med lysten på andre ting i verden. Men da kommer Johannes med disse ordene: «Verden forgår, det samme gjør verdens lyst». Det vil komme en dag da vi vil være fullstendig frigjort fra alle fristelser og lyster etter ting og tang her i verden. Og da vil givergleden være større enn noen gang!

Så la oss nå bruke denne tiden nå mens vi er her til å leve i friheten som Jesus har kjøpt for oss og å styrke hverandre og fellesskapet ved å gi et raust bidrag til menigheten/misjon.

52. GOD INVESTERING MED GOD AVKASTNING

Vi gir ikke for å gi – vi investerer for å se en bedre framtid. Din og vår felles investering bidrar til:

- Vi investerer i menneskers frelse og livskvalitet på begge sider av graven.
- Sammen arbeider vi for at mennesker skal få virkeliggjort sine gaver, evner og talenter i aktiv tjeneste for Jesus blant mennesker.
- Sammen investerer vi i og bygger en kultur hvor mennesker vokser i modenhet, utvikler empati og lærer seg å samhandle med yngre og eldre.
- Sammen er vi folk med ulik kulturell og etnisk bakgrunn. Vi investerer i en menighetskultur hvor vi mer og mer gleder oss over og lærer av hverandres forskjellighet.
- Vi investerer i en menighetskultur hvor menneskene som lever og utvikler seg blir ektefeller, kollegaer, naboer som lik Jesus blir et pluss og instrument for forandring der de er.
- Ved å gi fast kan menigheten budsjettere og investere i dette viktige arbeidet – og alt det andre vi sammen gjør for Jesus og medmennesker i og utenfor menigheten.
- Sammen investerer vi i og bygger vi en menighetskultur hvor mennesker utvikler sine kreative og skapende evner.
- Sammen investerer vi i og bygger vi en menighetskultur hvor mennesker utvikler og blir verdsatt for sine praktiske evner.
- Sammen investerer vi i og bygger en menighetskultur hvor mennesker bruker og utvikler sine administrative og organisatoriske evner.

- Sammen investerer vi i og bygger en menighetskultur hvor mennesker bruker og utvikler sine evner for empati, omsorg, konfliktløsning og veiledning.
- Sammen investerer vi i og bygger en menighetskultur hvor mennesker har sin verdi i at vi alle er skapt i Guds bilde.
- Sammen investerer vi i bedre levekår for ca mennesker i og andre land hvor menigheten er involvert i misjon. Sammen investerer vi i trygge, varme, dyktige og framoverlente pastorer og ledere i menigheter som alle utgjør en forskjell for livskvalitet i byer og landsbyer i.....
- Sammen investerer vi for at fattige og voldsutsatte mennesker skal kunne oppleve trygghet i gode menigheter hvor mennesker tar ansvar for seg selv og andre.
- Sammen investerer vi i at mennesker får lære å kjenne JESUS personlig og leve liv som bidrar til utvikling og framgang til det beste for folk og nasjon.

6 GIVERAPPELLER OM GENERØSITET KOBLET TIL EN TALE-SERIE OM RELASJONER

GIVERTALE 1: Å LEVE GENERØST SKAPER ET GODT FUNDAMENT FOR EGET LIV

1 Tim 6,17–19:

Forman dem som er rike i denne verden, at de ikke må være overmodige og ikke sette sitt håp til den usikre rikdommen, men til Gud, han som gir oss rikelig av alt for at vi skal nyte det. De skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, være gavmilde og dele med andre. Slik samler de seg en skatt som blir en god grunnvoll for fremtiden, så de kan vinne det virkelige livet.

Paulus forteller oss her at det er noe, som vi bare kan få ved å gi. Det virkelige livet, det beste livet, det mest meningsfulle livet, det mest innholdsrike livet, det får vi tak på når vi velger å være rause givere. Det strider gjerne med vår logikk, men det er helt i tråd med Jesu egne ord; Det er saligere å gi enn å få (Apg. 20,35).

Arnulf Øverland sa det slik:

Og du vil se at hvad din flid har skapt
med tanke på dig selv, er spilt og tapt,
og med din rikdom vil du selv bedra dig;
men hvad du gav, kan ingen ta ifra dig.

Raushet og giverglede er praksiser som bygger vårt indre liv, stein på stein, slik at vi får et stadig fundament for livet. Vi tror at det finnes en rikdom i det å være med å gi til noe som er større enn oss selv. Og derfor er vi frimodige på å invitere deg til å nettopp det å være med å gi.

GIVERTALE: Å LEVE GENERØST SKAPER ET GODT FUNDAMENT FOR MØTE MED ANDRE MENNESKER

Apg 2,44–45:

Alle de troende holdt sammen og hadde alt felles. De solgte eiendommene sine og det de ellers eide, og delte ut til alle etter som hver enkelt trengte det.

Kjærligheten og generøsiteten ovenfor hverandre var så enorm blant de første kristne at de var villig til å gi alt de hadde for å hjelpe noen andre. De viste en enorm raushet ovenfor hverandre.

To vers senere lese vi:

⁴⁷ *De sang og lovpriste Gud og var godt likt av hele folket...*

Denne givergleden de hadde innad i det kristne menighetsfelleskapet, var også det som gav dem kraft til å bety noe utover seg selv. Det begynte ikke med at de var godt likt, det begynte med at de var en gjeng som var grepet av denne generøse og rause holdningen.

Vi drømmer om å være en kirke som kan strekke ut en hånd til de som trenger det, og bety en forskjell i byen/bygda vår. En kirke som kan være med å gjøre verden til et bedre sted å bo. Drømmen om å bety noe utover oss selv, stater med erkjennelsen av at det begynner her inne. Det er vår raushet, generøsitet og giverglede som gir oss kraften til å strekke oss ut til andre.

GIVERTALE 2: Å LEVE GENERØST SØRGER FOR AT VI HAR HJERTET PÅ RIKTIG Plass

Luk. 12,33–34:

Selg det dere eier, og gi gaver til de fattige. Skaff dere pengepunger som ikke slites ut, en uforgjengelig skatt i himmelen, der tyver ikke kommer til og møll ikke ødelegger. For hvor skatten deres er, der vil også hjertet deres være.

Jeg tror jeg deler ønsket med de fleste andre her, ønsket om å ha hjertet på riktig sted. Det er få av oss som går rundt og tenker at vi ønsker å være ondskapsfulle eller vanskelige. Vi har gjerne mange edle tanker og ønsker om hvem vi vil være og hvilke verdier vi vil skal styre livene våre. Og her utfordrer Jesus oss på nettopp dette. Det er som om han sier: Dere kan ha fine tanker og ønsker, men det ærligste svaret på hvor deres hjerter er, det finner dere i deres kontoutskrift. Dette syns vi nordmenn er litt krevende å høre. For vår økonomi skal være privat. Og det har vi vår fulle rett til. Og la meg understreke at du er fullstendig sjef i ditt eget liv! Men poenget er at det å ha et bevisst forhold til hva man velger å bruke pengene til hjelper oss til å holde hjertet på riktig plass.

Personlig illustrasjon: Vi har bygget nytt kjøkken denne høsten. Det kostet litt 😊 Det er noe vi har investert mye penger i. Og derfor er jeg veldig opptatt av å ta godt vare på dette kjøkkenet. Jeg passer på at barna ikke tegner på det! Jeg passer på å ha ryddige benkeplater! Fordi jeg vet hva det har kostet så har det en verdi for meg!

Det vi investerer i blir viktig for oss. Det er bra å gjøre gode investeringer i bolig, bil eller aksjer, men enda viktigere er det å investere i det som er evig. Noe som ikke kan ødelegges eller bli tatt fra oss. Investere i det som hjelper oss å holde hjerte på riktig sted.

GIVERTALE 3: Å LEVE GENERØST SKAPER FRED

Ords. 11,24:

En strør ut og får mer igjen, en annen er gjerrig og ender i fattigdom.

Det er noe svært ulogisk med dette bibelverset. Hva er logisk med at dersom man strør ut så skal man få mer. Eller dersom man ikke strør ut så skal man få mindre? Det logiske er at dess mindre man kvitter seg med dess mer får en beholde. Og dess mer enn kvitter seg med dess mindre får man beholder.

I Guds Rike er det mange ting som ikke er logisk. Mange ting er liksom snudd opp ned. Jesus sa blant annet: Elsk dine fiender, be for de som forfølger deg, dersom noen slår deg på det ene kinnet, snu det andre til, om noen stjeler jakka di, gi de gensen også. Og han sa elsk de som vil deg vondt.

Dette er absolutt Ikke logisk. Vi mennesker har en tendens til å gjøre det som ville være logisk i alle disse situasjonene, men tenk hvordan land, familier, søskenforhold og ekteskap hadde sett ut dersom alle mennesker hadde gjort det som for oss virker ulogisk. Dersom vi møtte urettferdighet med kjærlighet, dersom vi ikke hevnet oss, dersom vi ba for de vi hadde konflikter med. Tenk om alle tenkte mer på hva man kunne gi en hva man kunne få. Da hadde verden vært et mye bedre sted.

Jeg kan si med stor frimodighet at jeg aldri har blitt fattig av å være raus. Jeg har aldri opplevd å mangle noe fordi jeg var gavmild. Og desto mer raus jeg har vært desto bedre har jeg hatt det.

Det er ikke logisk, men det er som veldig mye annet i Guds rike. Ikke logisk.

GIVERTALE 4: Å LEVE GENERØST BYGGER KARAKTER

Luk. 16,10–11:

Den som er tro i smått, er også tro i stort. Og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort. Dersom dere ikke er tro i den urettferdige mammon, hvem vil da betro dere de sanne skatter?

Vår karakter kommer ikke til syne først når vi har mye. Det er ikke mengden av det vi har som avgjør, men innstillingen til det vi har. Å leve med en generøs holdning når det gjelder våre penger er med på bygge en sterk karakter. Jesus lærer oss at vår karakter ikke er noe tilfeldig, det viser seg i de minste valgene vi tar. Det å være tro i det lille vi har er som å bygge sten på sten. Over tid vil du ha bygget en grunnmur som tåler både å ha lite og å ha mye. Og til å bli betrodd mer av Gud.

GIVERTALE 5: Å LEVE GENERØST ÆRER GUD 1

Jak. 1,17:

All god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Far.

Det å være takknemlig for alt vi har fått ærer Gud. Tenk om vi alle tenkte at alt det vi har, det har vi fått. Ja, vi har jobbet, spart og skaffet oss mange fine ting, men til syvende og sist har vi fått alt sammen. Vi kom uten noe inn i livet, og vi skal faktisk reise herifra uten noe også. Alt, absolutt alt, har vi fått.

Personlig eks: Jeg kom til et punkt hvor jeg måtte si, Gud jeg eier ikke noe, jeg gir deg alt, huset mitt, bilen min, alt gir jeg til deg. Det gikk plutselig opp for meg at det å gi det handlet ikke om 10% eller om faste trekk. Jo, det er en god vane å gi tiende og det er nødvendig for at kirken skal gå rundt og at kirken skal være bærekraftig. Men det kan gå opp for oss at det å være raus og det å gi, det handler om en takknemlighet for alt vi har fått. Når jeg tenker at jeg har gitt alt til Gud og at han lar meg forvalte det. Så ber jeg til Gud og sier, takk for alt jeg har fått, hjelp meg Gud å dele, fyll du hjertet mitt med takknemlighet og gjør meg raus. Vi kan vise vår takknemlighet til Gud med å gi noe tilbake, ære han og tilbe han med å gi tilbake noe av det han har gitt til oss.

GIVERTALE 6: Å LEVE GENERØST ÆRER GUD 2

Ords. 3.9–10:

Gi Herren ære med det du eier, med førstegrøden av hele din avling. Da skal din matbod fylles opp, pressekummene renner over av ny vin.

Gud gleder seg over mennesker som er generøse. Vi kan ære Gud med vår giverglede. Gud er skaperen av alt, og i bunn og grunn er alt Hans. Vi er bare forvaltere av det vi har fått. Vi kom til verden uten noen ting, og vi skal reise herifra uten noen ting. Alt har vi fått. Og vi kan ære Gud med å gi noe tilbake til Han.

Og så handler ikke det om at Gud er ute etter å plage oss med å se hvor mye vi kan ofre. Hvor mye vi kan klare å lide for Han. En annen plass Bibelen står det "Gud elsker en glad giver" (2. Kor 9,7). Han liker glade givere! Det er for å understreke at han ikke er ute etter å plage oss. Nei det som gleder Gud er når vi mennesker oppdager gleden og velsignelsene i det å gi tilbake til Han. For Guds økonomi er annerledes enn vår tanke. Guds logikk er at den som gir han får. Gud har lovet at den som er villig til å gi til han, skal bli velsignet med alt det Han trenger. Det gleder Gud når vi mennesker får tak på nettopp dette; Vi kan gi med glede og takknemlighet, for å ære vår Gud, som har lovet at Han er trofast og vil forsørge oss.

GIVERAPPELL 1 OM TIENDE OG FAST GIVERTJENESTE

Menighetsøkonomi vil svinge. I vår menighet har vi bestemt oss for å gjøre fokus på økonomi og givertjeneste til en fast del av årshjulet uavhengig av hvordan økonomien til kirken er. Vi vil ikke ha en kultur der vi snakker om økonomi og givertjeneste utelukkende når det er økonomiske utfordringer og behov for større inntekt. Derfor vil vi gjøre giveraksjoner også i økonomisk gode perioder.

Hva Bibelen sier om penger, arbeid, forvaltning og sjenerøsitet er en fast del av vårt årshjul fordi denne siden av livet er viktig for det vestlige moderne mennesket. Det er godt for oss med jevnlig input på dette. Og vi tror at invitasjon til etterfølgelse av Jesus viser igjen i hvordan vi forholder oss til arbeid, penger og ting.

En del av denne invitasjonen er givertjeneste. Det er en dobbel motivasjon bak invitasjonen: Givertjeneste er i seg selv en viktig åndelig praksis på linje med for eksempel bønn, faste og bibellesning. Det er isolert sett god nok grunn til å oppmuntre og invitere til givertjeneste. Den andre motivasjonen er at givertjenesten også er kirkens livsgrunnlag økonomisk. Muligheter og begrensninger er i mange ting knyttet til størrelsen på den faste givertjeneste.

Prinsippet vi tror på, underviser og inviterer til er tiende. Det bibelske grunnlaget for tiende er overbevisende. Den introduseres før Moses kom med loven, gjøres til en plikt i Moseloven og praktiseres som grunnlag for tempeltjeneste og lønn til prester i hele GT. Videre oppmuntres den forsiktig av Jesus i det nye testamentet og praktiseres så i ulike former gjennom hele kirkehistorien. Det bibelske belegget er godt og oppfordringen tydelig, men er likevel ikke en

praksis vi kan pålegge hverandre. Tiende er en tjeneste vi velger frivillig og gir, ikke en regning vi mottar og betaler.

Profeten Malakias refser på Guds vegne folket for å holde tilbake tiendepraksisen. Han oppmuntrer til å komme med hele tienden til Guds hus og går langt i å love at Gud igjen skal velsigne giveren tilbake gjennom de kanalene giveren ikke har kontroll over. Gud vil åpne himmelens sluser og øse ut velsignelse. Jeg tror vi fortsatt kan erfare Guds velsignelse gjennom å praktisere tiende. Malakias oppmuntrer oss til å teste ut det. En konkret velsignelse kan vi love. Alle gaver opp til ?? 000 kr årlig gitt får du skattefradrag fra. Ektefeller registreres hver for seg. Dette er en god oppfordring fra myndighetene til personlig engasjement.

GIVERAPPELL 2 OM TIENDE OG FAST GIVERTJENESTE

En av de første stedene vi møter tiende i Bibelen er når Jakob, Israels stamfar møter Gud i Betel. Hele Jakobs liv er en kamp både med sin familie og med Gud. Han ber Gud om beskyttelse og om Guds velsignelse i det som betyr mest for ham.

I 1 Mos. 28,20-22 Sier Jakob til Gud

- Dersom du er med meg
- Dersom du beskytter meg
- Dersom du forsørger meg
- Dersom du helbreder mine familierelasjoner og gir meg fred
- Da skal du være min Gud.

Jakob sier tilbake til Gud. Av alt du gir meg skal jeg gi tiende tilbake.

Jakob sin respons til Gud er å gjøre tienden til en demonstrasjon av at Gud forsørger. Vi kan ha den samme tilliten som Jakob om at Gud velsigner oss og forsørger oss. Vår tiende tilbake til Gud anerkjenner at han har gitt oss det vi har. Det blir en form for takknemlighet og tilbedelse. Når vi har lite så gir vi i tillit til at Gud vil forsørge våre behov. Når vi har mye så gir vi i tillit til at vår gave vil bygge Guds rike.

Det er i vår tid lett å bli grepet av materialisme - vi gir penger og ting makt over oss. Jesus advarer mot dette når han sier at vi ikke kan tjene både Gud og Mammon (Mammon var navnet på en antikk gud for penger) Å praktisere tiende hjelper oss til å tilbe Gud og ikke Mammon. Det hjelper oss så vi ikke blir materialister. Jeg vil gå så langt som å si at det er

usunt å tjene så mye som mange nordmenn gjør uten å gi. Tiende er enkelt, bibelsk og en praktisk måte å tilbe Gud og bygge hans rike.

Vi har lyst å invitere deg som tilhører denne kirken å plassere din tiende her. Når alle som tilhører kirken gir sin tiende til kirken har kirken alle ressursene som trengs til å gjøre det den er kalt til å gjøre

Praktisk: Hvordan blir man fast giver i denne menigheten?
Takk at du er med å gi

GIVERAPPELL 3 OM TIENDE OG FAST GIVERTJENESTE

Malakias refser folket for frafall fra Gud og inviterer til å finne tilbake til hengivenhet og gudfryktighet. En av de tingene han inviterer tilbake til er tienden. Israelsfolket var pålagt å gi tiende til Guds hus. Tempeltjenesten og lønnen til prestene kom fra den. Når folk lot være å gjøre dette ble også hele tempeltjenesten lidende og prestene ble korrupte. Malakias utfordrer folket og sier på Guds vegne:

Kom med hele tienden (Mal. 3,10)

En oppfordring vi kan ta til oss. Å gi tiende har i seg noe av den samme tilliten til Gud som å sette av en hel dag til hvile. Tenk på alt vi ikke får gjort og produsert på en hel hviledag. Men den som gjennom et helt liv at den som setter av en hel dag til hvile og får et brudd i arbeidsuken - har sannsynligvis et bedre og mer balansert liv som gjør at man på lang sikt også blir mer produktiv. Å praktisere en hel dag med hvile er å si: Jeg har gjort det jeg kan og det jeg ikke har fått gjort nå legger jeg i Guds hender - Nå vil jeg hvile. Tienden bærer i seg noe av den samme tilliten. Her er det jeg har tjent, jeg vil gi hele tienden tilbake til deg Gud i tillit til deg at du sørger for meg.

Til mitt hus

Malakias oppfordrer Israelsfolket til å komme med tienden til Guds hus. Flere praktiserer å dele tienden sin opp og gi den forskjellige steder. Jeg vil oppmuntre til å heller spør: Hva er huset jeg tilhører? Der ditt åndelige hjem er, der plasserer du også tienden din.

For at det skal være nok mat i huset

Det er ikke myndighetene sin oppgave å sørge for kirkens økonomi. Dersom de som tilhører kirken lever prinsippet om å plassere tienden sin i kirken så vil den ha alt den trenger og mer enn det. Dette gjelder uavhengig av inntektsnivået til dem i kirken. Det finnes mange historier om menigheter bestående av jevnt over fattige mennesker som likevel kan kjøpe seg eget

bygg, lønnet pastor(er) og hatt imponerende sosialt/diakonalt arbeid fordi menigheten praktiserer tiende. Vår menighet har mye spennende som ligger foran i årene framover. Ressursene til å gjøre det vi ønsker finnes allerede i kirken. De forløses når vi gir hele tienden vår inn i menigheten vi tilhører.

Jeg vil øse ut velsignelse

Malakias inviterer på Guds vegne til å ta denne testen. Han sier prøv meg på dette. Se om ikke Gud velsigner deg tilbake rikelig. Han gjør det gjennom å åpne himmelens sluser og la det regne. Dette er jo et bilde på de tingene som vi ikke har kontroll på. Gud lover å velsigne oss gjennom de kanalene vi selv ikke har kontroll over. For bonden er dette sol og regn. Men her finnes det mange fortellinger og hvordan Gud har forsørget og velsignet gjennom å åpne himmelens sluser. Jeg tror vi fortsatt kan ta Malakias sin oppfordring og teste Gud her. Han vil velsigne deg og din gave.

Praktisk: Hvordan blir du fast giver i kirken
Takk at du er med på å gi

GIVERAPPELL 4 OM TIENDE OG FAST GIVERTJENESTE

Ords. 3.9

«Vis Herren ære med gaver av ditt gods og med førstegrøden av hele din avling!»

Førstegrøden finner omtalt og beskrevet gjennom hele GT. Den som leser gjennom hele Bibelen vil bli overrasket over hvor ofte dette begrepet dukker opp. Mange tenker heller ikke over hva det betyr. Bønder i gode vekstområder høster mange ganger i løpet av sesongen. Førstegrøden var å gi til Gud det første som man høstet inn isteden for å vente til slutt og se hvor mye det ble og så gi til Gud. Det jeg høster inn først går til Gud. Vi finner i bibelen lignende prinsipp med å gi det førstefødte av dyrene man har til Gud.

Prinsippet vi alle kan ta fra dette er rett og slett å komme med sin gave til Gud først. Den Bibelske tanken er når jeg gir det første til Gud så velsigner han resten. Gi tienden til Gud først, og så velsigner han det som er igjen. Ofte er det nok mest intuitivt å tenke motsatt. Og det er nok slik mange tenker om givertjenesten i kirken. At først må jeg ordne forpliktelsene mine knyttet til lån, leie, forsikring, strøm. Så bruker jeg penger på mat og andre nødvendigheter. Til slutt gir jeg til Gud basert på hva som er igjen. Å følge bibelens oppfordring om å gi førstegrøden er å sette ting på rett plass og ha rett prioritering. Det handler i praksis ikke så mye om hvilke trekk som går først i banken hver mnd, men hva vi prioriterer og hvordan vi prioriterer. Å gi Gud førstegrøden viser Gud ære. Det er altså ikke bare hva vi gir til ham men hvordan og med hvilken motivasjon vi gjør det. Å gi Gud førstegrøden viser Gud ære. Det er en praktisk måte å tilbe Gud på

Praktisk : Hvordan blir du fast giver i kirken
Takk at du er med og gir

Stor takk til alle bidragsytere:

Alexis Lund, Katrine Skjong, Solveig Hegdal, Raymond Urne, Lars Tore Jørgensen, Asle Zachariassen, Geir Stomnås, Birgitte Kessel, Peter Haltorp, Turid Dahl, Cecilie Nyland, Astrid Rydland Aasen, Grete Andersen, Miriam Nesse Pettersen, Sheila B Lykkås, Jorun Godø, Rakel Berntzen, Rebecca Andreassen, Irene Gautesen Langåker, Frode Austigaard, Christoffer Egeland, Lars Kraggerud, Vidar Jensen, Per Kristian Løve, Kai Johansen, Steini Haaland, David Hektner, John Arve Lunde, Aleksander Hoås Brobak, Halvard Roaldsnes, Stein Moen, Aksel Jakobsen, Rebekka Lund, Ida Serine Brekkå, Mark Wootton, Sean Christie, Pavel Novik, Morten Aune, Jarle Waldemar, David Aanje, Magnus Gabriel, Nebdal, Ingvild Forgard, Knut Idland, Frank Erlandsen, Frode Hansen, Arnfinn Clementsen, Elisabet Giske, Niklas B. Slettevold, John Ivar Tranum, Daniel Matthiesen, Sara Hansen, Per Eivind Kvammen, John Åge Rødseth, Bjørnar Bromander Adolfsen, Trond Moi, Føbe Elise Edvardsen, Terje Gustavsen, Geir Morten Rogstad, Frode Næss, Lars Petter Flatøy og Lokalkirken Karmøy